

НЕБА

половину
отримує
вуличний розповсюдвач

5 грн

#13

ІДЕЯ?

ІДЕЯ?

Без ознак Мистецького Життя

ТАНЯ МАЛЯРЧУК

придбавши цей журнал, ви допоможете бездомним

ПРОСТО НЕБА – незалежний вуличний журнал, який розповсюджують на вулицях Львова безпритульні та соціально виключені особи.

НАША МЕТА

Метою розповсюдження журналу є залучення до соціальної інтеграції людей, що перебувають у скрутних життєвих обставинах. Девізом **ПРОСТО НЕБА** є «Працювати, не жебракувати». Ми схилиємося до думки, якщо людина взялася розповсюджувати журнал, вона прагне насамперед змінити своє життя. Крім того, це унікальна можливість покращити своє фінансове становище.

ЯК МОЖНА РОЗПОВСЮДЖУВАТИ ЖУРНАЛ

Якщо Ви – бездомна чи безробітна людина і бажаєте розповсюджувати журнал, звертайтеся у пункти розповсюдження:

ЛМГО «Спільнота взаємодопомоги «Оселя»
м. Львів-Винники, вул. І. Франка, 69
Центр обліку та нічного перебування
бездомних громадян
Вул. Кирилівська, 3-а

СПІВПРАЦЯ З ПРОСТО НЕБА

Ми завжди відкриті до співпраці як із соціально незахищеними верствами, так і з письменниками, художниками, фотографами та багатьма іншими, хто став на шлях боротьби проти бідності та соціальної несправедливості. Усі матеріали в журналі – добра воля дописувачів і волонтерів видання. Винагороди за подані до друку матеріали немає. Редакція залишає за собою право не повертати, не рецензувати надіслані матеріали і не погоджуватися з думкою авторів.

Запрошуємо рекламодавців до розміщення соціальної реклами, що пропагує здоровий спосіб життя та сприяє ефективному вирішенню актуальних проблем міста.

ПРОСТО НЕБА є членом Міжнародної асоціації вуличних видань. Проект реалізує ЛМГО «Спільнота взаємодопомоги «Оселя».

НАШІ КОНТАКТИ

ЛМГО «Спільнота взаємодопомоги «Оселя»
79495, м. Львів-Винники, вул. І. Франка, 69
Сторінка в Інтернеті www.emaus-oselya.org
E-mail: prosto_neba@yahoo.com
Тел./факс 032 296 33 03

ПРАВИЛА РОЗПОВСЮДЖУВАЧІВ

1. Розповсюджувач має бути ввічливим, проявляти повагу до покупців та інших розповсюджувачів.
2. Розповсюджувач розповсюджує журнал відповідно до вартості, вказаної на обкладинці.
3. Розповсюджувач не має нав'язувати покупцеві журнал, а поважати його вибір придбати його, або ні.
4. Розповсюджувач обов'язково мусить мати при собі посвідчення розповсюджувача.

Увага: Якщо розповсюджувач знаходиться у стані алкогольного чи наркотичного сп'яніння, не беріть у нього журнал.

З М І С Т

Одна година з вуличним розповсюджувачем	3
Вступ редактора	3
Наше опитування	4
Наші новини	5
Прогноз погоди від Максима Ольги	5
Мар'яна Соха. Врятувати цілий світ і власну душу	6
After dark від Григорія Семенчука	7
Інтерв'ю з Ларисою Павільчук	8
Отар Довженко. Ворог усередині	9
Тамара Злобіна. Фемінізм і ми	10
Євгенія Сенік. Привіт, мене звуть Євгенія і я...	12
Інтерв'ю з організаторами комюніті Hard Bass Lviv	14
Varlog. Професія «Придурок»	15
Scum. Суспільство і субкультури	16
Іздрик. Апологія чекання	17
Дорота Козак. Nothing happens to anybody which he is not fitted by nature to bear	18
Без Ознак Мистецького Життя: Таня Малярчук	20
Галя Шиян. Соби приречені бути винахідливими у світі для жайворонків	22
Юрій Медведь, Аркадій Тюрин. Две истории	24
Малгожата Ціmek-Гутовська. Спосор	25
Кароліна Козюра. Пісня-протест або «Дивний цей світ»	26
Лес Вікс, Мирослав Боднар. Поетичні сторінки	28
Літературні рецензії	31
Музичні рецензії	32
Кінорецензії	33
Огляд блогосфери	34
Микола Максимішин. Обід просто неба	36
Як Ви можете допомогти бездомній людині	37

Проект реалізується за фінансової підтримки Міжобласного благодійного фонду «Фонд розвитку Карпатського євро регіону» та Міжнародного фонду «Відродження».

У номері використані фотографії Ростислава Шпука, Мар'яни Сохи та інших.

Головний редактор
Мар'яна Соха
Випусковий редактор
Григорій Семенчук
Дизайн і верстка
Юрій Іздрик
Логотип
Оксана Васьків-Кукул
Над номером працювали
Максим «Ольга» Ліщенко, Кароліна Козюра, Юліана Паранько
Свідоцтво про державну реєстрацію
ЛВ №925/178р від 02.10.2009
Тираж – 3 000 примірників

ЗАПИТАННЯ, ЩО ПОРОДЖУЮТЬ ЗАПИТАННЯ

Кожен з нас народжується нулем для того, щоб стати одиницею. У кожного з нас свій шліфувальний апарат, який протягом життя робить з нашого кола лінію. Лінії утворюють напрямки – праві і ліві. На жаль, центру тут майже не існує. Вони можуть утворювати символи, знаки. Це не азбука Морзе. Це азбука суспільства.

Наша самоідентифікація потребує якихось постійних відповідей і ставить все більше запитань. Ці запитання писали історію, нищили державні устрої, а іноді – і саму державу. Ці запитання створювали культу і героїв, будували міста, споруджували архітектурні дива! Кожне наступне з них виводило людей на вулиці і заганяло їх в підвали.

Запитання, як і багато організмів, розмножуються в геометричній прогресії. На них відповідають всі, кому не ліньки – від школяра до дідуся. Кожна відповідь стає запитанням. І це не приводить до прогресу чи регресу. Просто кожен прагне бути занадто педантичним у своїх уподобаннях. Педантичність породжує конфлікти. Перед усім з самим собою. Бо кожен хоче захистити тільки себе. Тому і запитання виникають тільки до себе.

Натомість, варто ставити запитання одне одному. Це породжує захист від тих, хто не зміг піти на діалог, а обрав для себе деконструктивний монолог. Їх багато. Їх усіх не запитаєш. Але нам варто глибше поглянути на їхню суть. Адже не так цікаво знати, якої довжини вуха у кенгуру. Всіх цікавить лише одне – що у кенгуру в сумці.

Григорій Семенчук

ОДНА ГОДИНА З ВУЛИЧНИМ РОЗПОВСЮДЖУВАЧЕМ

У чистий четвер перед Великоднем, після родачі їжі біля Порохової вежі, пішли ми з Гордіюком Віталієм на площу Ринок. Він — розповсюджувати журнал, я — спостерігати за реакцією потенційних покупців.

Погода була чудесна, відтак люди - більше веселі, ніж байдужі.

За годину у нас придбали 5 журналів, різноманітних реакцій було ж набагато більше. Найкультурніша відмова: "Пере прошу, у мене немає часу/грошей".

Дехто відвертався від Віталіка як від набридливої мухи чи об'єкту, який утворює тінь і перешкоджає насолоджуватися весняним сонцем.

У тих людей, що придбали журнал, ми опісля запитували їхню мотивацію.

Двоє хлопців сказали, що сам розповсюдjuвач не викликав в них довіри, проте моя присутність змусила їх повірити, що справа серйозна, тому вони його придбали.

Парі з Донецька сподобалася ширість Віталіка. Він сказав їм, що є бездомним і так заробляє на життя. У Донецьку, казали вони, потребуючі люди просто просять гроші.

Наступну дівчину довго не переконували. Вона придбала журнал, бо робить це вже 2 роки.

Ще двоє просто підтримали бездомну людину. І це чудово, як і погода, яка була того дня.

Мар'яна Соха

*Розповсюдjuвач журналу «Просто неба»
Віталій Гордіюк з читачкою N.*

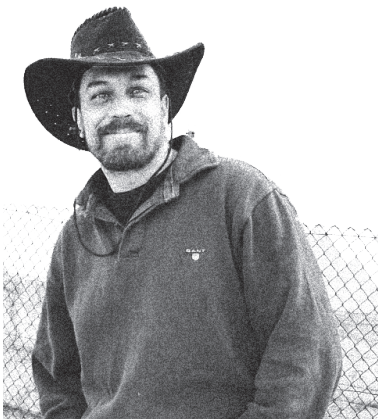

Опитували Тетяна Метик та Мар'яна Соха

Ліля Кіш, співачка, "Група Вушка"

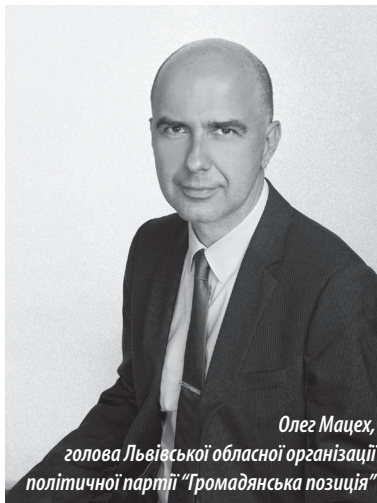
Я гадаю, що кожен повинен вирішувати для себе чи піддаватися тій, чи іншій ідеології. Оскільки уподобання у теперішні часи у всіх різні – то й ідеології відрізняються. Я звісно, що підтримую традиційні ідеології, котрі для деякого з моїх креативних знайомих здаються занадто консервативними. А вони потрібні для того, щоб кожен з нас обирав правильний для себе спосіб життя та прагнув до чогось кращого.

Хав'єр Санчес, волонтер ГО «Оселя»

Я вірю, що ми були створені для того, щоб мати моральні стандарти і бути в згоді з людьми, що навколо нас. І якби ми не були такими егоїстами, то жили б у кращому суспільстві. Сьогодні люди зосереджуються на тому, що є їхнє, і що ще вони можуть взяти. І зовсім небагато людей думають про те, що вони можуть дати іншим і що належить іншим. Якщо ми навчимося ділитися, поважати, і слухати інших, то, звичайно, світ від цього не зміниться, але зміниться життя людей, які навколо нас. Я теж колись був частиною споживачького суспільства і думав лише про себе. Шукав щастя в тому, скільки речей які можу купити кожного дня. Я був як могила багатого чоловіка – гарна ззовні, але з мертвим тілом всередині.

Зараз я не зосереджуюся на собі, а на потребах інших людей і тому я працюю в «Емаусі» останніх 7 років. Зараз я відчуваю, що я живу як людина, а не є могилою.

Олег Мацех, голова Львівської обласної організації політичної партії "Громадянська позиція"

Важливо, що вкладати в саме поняття «ідеологія». У моєму розумінні, це система поглядів, їх дотримання і поширення серед інших людей. Це система поглядів, яка дає майбутнє. Люди вірять, що якщо жити за визначеними принципами, то з часом життя покращиться. З іншого боку, кожен з нас має ті чи інші погляди. Люди з іншим баченням навіть не можуть співіснувати, вони радикально різні. Вважаю, що загальноприйняті ідеології, на яких базувалося все політичне життя минулого і позаминулого століття зазнали краху, вони себе вичерпали. Я говорю про такі загальноприйняті ідеології, як лібералізм, чи націонал-демократичні політичні течії тощо, вони мають все меншу вагу у суспільстві. Натомість приходять інші системи поглядів, у людей змінюється ставлення до життя, тут свою роль відіграє інтернет. Якщо ми говоримо про політичні сили, на сьогодні вони повинні чимось відрізнитися від інших і давати людям дуже просте бачення нових поглядів і механізмів їх впровадження у життя, і бачення, як це вплине на суспільство, що у результаті зміниться.

На сьогоднішній день потрібна система поглядів, яка дуже чітко вирізняє ту чи іншу політичну силу, ту чи іншу громадську організацію серед інших, яка дає дуже просте розуміння, хто ми є і що ми будемо робити далі і як, який буде з цього результат.

Інна Арсенич-Березовська, колишня мешканка, а тепер працівниця «Оселі»

Я вірю в найкраще. Вірю, що люди почнуть одне одного розуміти і допомагати один одному, що не буде таких розбіжностей між людьми,

Остан Дроздов, автор і ведучий політичної програми "Прямим текстом"

Я категоричний противник будь-якої ідеологічної заангажованості. Мої спостереження за людьми безпомилково приводять до висновку: чим більше людина сповідує якусь конкретну політичну ідеологію — тим вужчим є її світогляд і тим нетерпиміша вона є до інших. В цьому плані для мене ідеологічний комуніст та ідеологічний націоналіст є однаково мізерні. Я переконаний, що час ідеологічних кліше минув. Лягаючи в прокрустове ложе якоїсь ідеології, людина свідомо відмовляється від інтелектуальних пошуків, здатності бачити півтіні і сприймати складні явища. Я вважаю, що замість ідеології людьми повинні керувати цінності. Не ідеологія, а цінності. Моїми особисто цінностями є толеранція до іншої думки і здатність щоразу розширювати свій світоглядний горизонт. Дивлячись на сучасний Львів, я з прикритістю констатую, що по вулицях ходять не толерантні люди з відкритими серцями, а ходячі ідеології. Як на мене, це різновид якогось самопокарання, чи що... Не ідеологію треба сповідувати, а цінності. Тому що ідеологія передбачає несприйняття інших. А от цінності, якщо вони справжні, ще жодну людину не зробили обмеженою.

коли кожен сам за себе, а будуть багаті допомагати бідним, а бідні ще біднішим. Якщо буде взаєморозуміння і взаємодопомога, тоді наше суспільство буде процвітати.

Сподіваюся, що влада нарешті зверне увагу на обездолених, безпритульних, малозабезпечених.

Мої особисті цінності: я розумію інших, стараюся ставитися до людини, не зважаючи на її стан чи статус з любов'ю. У мене в житті була ситуація, коли я опустилася на саме дно і завдяки добрим людям, я встала на ноги, маю чоловіка і власне тверезе життя.

КРОКУСИ НА ПЛОЩІ РИНОК

15 квітня на площі Ринок відбулося святкування цвітіння крокусів, висаджених 10 жовтня 2010 року у Всесвітній день бездомних людей, особами, які перебувають у стані виходу із бездомності; дітьми, сім'ї яких знаходяться у кризових ситуаціях; особами з особливими потребами; волонтерами, працівниками громадських організацій, бізнесу та працівниками міської влади. Організатор акції МГО «Народна допомога – Львів».

Крокуси, які щороку зимують під снігом і відроджуються навесні, символізують бездомних людей, яким щороку доводиться ночувати просто неба, із тією різницею, що квітка, яка прикрашає наше місто, під снігом знаходить життя, а бездомна людина в холоді гине.

Метою акції було відзначення волонтерів за їх особистий внесок у створення красивого міста Львова, а також привернення уваги громади міста Львова до проблеми соціального виключення.

Захід проводився за підтримки Мережі заправних станцій «ОККО», холдингом емоцій «Фест» та Львівською міською радою.

В рамках заходу були представлені результати дослідження проблеми бездомності у Львові, яке працівники МГО «Народна допомога – Львів» провели взимку 2010/2011.

В рамках вуличної соціальної роботи, підтриманої «Фондом розвитку Карпатського Єврорегіону», було опитано 100 бездомних та безпритульних громадян. Анкета, яка використовувалася у дослідженні, містила 26 запитань, що дозволило проаналізувати соціальну ситуацію бездомних людей у місті.

Зібрану інформацію громадські та державні організації Львова зможуть надалі використовувати у своїй роботі, а акція садіння крокусів має стати щорічною.

СТРАХ І НЕНАВИСТЬ ЮВЕНАЛЬНОЇ ЮСТИЦІЇ

Juvenile (англ.) – юний; юнацький

Нам нічого не відомо про ювенальну юстицію. Нічого, крім безглуздих акцій протесту в декотрих містах України і неграмотно складених агіток про «Дітей України», які нібито проти гомосексуалізму та ювенальної юстиції. Добре, що вивчили вже, хто такий гомосексуаліст. Тепер можна і пальцем вказати. Ми недалеко відійшли від мавп: мавпа бачить, мавпа повторює. І це всього лише буденність. А про насильство над дітьми ми взагалі не чули!

Я не полінувався і довідався, що «ювенальна юстиція» – це спеціалізована гілка судової системи або комплекс правових механізмів, призначених для забезпечення захисту прав, свобод і законних інтересів неповнолітніх правопорушників.

Уперше ювенальна юстиція перестала розглядати дітей як «злочинців» і «кримінальних елементів», натомість ввела поняття – «delinquent», що, власне, і означає «правопорушник», або ж «винуватий». Перший дитячий (ювенальний) суд був заснований в 1899 році в Чикаго, США, на підставі закону штату Іллінойс «Про дітей залишених, безпритульних і злочинних й про догляд за ними». Сьогодні ювенальні суди багатьох країн розглядають такі питання, як дитяча бездоглядність, статусні правопорушення (це смішно, але донедавна працівники міліції затримували осіб «за підозрою у занятті бродяжництвом!»), кримінальні злочини.

Окрім правосуддя для неповнолітніх, ювенальна юстиція передбачає й профілактичні заходи щодо як підліткової злочинності, так і злочинів проти дітей, а також соціально-психологічну реабілітацію неповнолітніх правопорушників, у т.ч., засуджених і ув'язнених в місцях позбавлення волі, та неповнолітніх жертв злочинів.

За великим рахунком, зміст ювенальної юстиції полягає в тому, що виховання підлітка, що скоїв правопорушення, є важливішим, аніж каральні санкції. Відповідними завданнями ювенальної юстиції постають і відновлювання соціальних зв'язків підлітків, і боротьба проти дитячої злочинності, і соціальна робота з дітьми, що знаходяться в групі ризику, а також соціальний супровід у центри денного перебування, якщо в підлітка є проблеми в сім'ї.

Найбільшу полеміку в суспільстві викликає той факт, коли в окремих випадках пріоритет інтересів дитини призводить до протиставлення інтересів державного інституту сім'ї, наслідком чого стає спекуляція на тему нехтування «традиційно-сімейних цінностей». Звісно, я не претендую на роль ювенального судді, а тим паче з'ясувати, хто кому винний у цій полеміці, мені цікаво зрозуміти, чому люди так ненавидять одні одних?

Адже коли відбувається насильство в сім'ї стосовно дітей, це протиправно, і відповідачі мають стати перед судом. Але коли збирається збіговисько клоунів, щоб підтримати ту чи ту політичну силу, немовби відстоюючи інтереси всього на-

роду, прошу не смішити мене. Я — не народ; ви моєї думки не питали! З іншого боку, чи мають право ювенальні служби відбирати дітей від рідних батьків, можна посперечатися. І я дуже сумніваюся, що «відібраній» дитині враз стане затишно і безжурно в «новій» родині.

В одному інтерв'ю на запитання до самих себе: «що приховує в собі ювенальна юстиція?» Синод Кмітливих й Винахідливих відповідає наступне: «Ювенальна юстиція приховує в собі три основні речі, які матимуть юридичну силу. Першим є насильне забирання у батьків дітей та позбавлення батьківських прав. Другим — дискримінація прав і обов'язків батьків виховувати своїх дітей згідно моральних та християнських цінностей. І третє — підриває відношення між дитиною та батьками, які нібито є найбільшими ворогами дитини» (узятю із авторитетного джерела). Виходить, ювенальна юстиція — це зло, нечиста сила, яка протизаконно відбирає дітей від батьків, ще й накручує їх проти рідних. Нещасних мамів і татусів ні за що позбавляють батьківських прав, і всім байдуже. Любі мої, якщо в такому контексті сприймати ювенальну юстицію, можна взагалі довірити своє життя незнайомцям, заразом віддати всі коштовності і переписати квартиру. Навіщо вони вам? У вас все одно відберуть дітей, а «повернути дитину можна тільки через Міжнародний суд», оскільки «суди ювенальної юстиції є як держава в державі. Вони підпорядковуються тільки ООН». А на ООН, як відомо, управи нема! Мета соціального працівника, який працює із сім'ями, — це якраз збереження цих сімей, а не навпаки. Врешті-решт, є практичні посібники для тих, хто працює із сім'ями. Чого переживати?

Для того, аби було зрозуміліше, чого боїться Синод спільно зі своїми вівцями, я наведу декілька дискусійних прикладів цих страхів: «Якщо все піде згідно вимог, що нам ставить ЄС, то вже незабаром вас може відвідати соціальний працівник по правах дітей, який буде зобов'язаний перевірити, чи правильно ви виховуєте своїх дітей (так, а що в цьому поганого? любі батьки! вам є чого боятися? ви неправильно виховуєте своїх дітей?!). Причиною відлучення дитини з сім'ї може бути: поганий догляд за дитиною — ваш син гуляє в дворі або сам повертається з школи (і справді, чого залишати дитину, коли на вулиці повно маніяків і педофілів? чуєте, ви, працівники міліції, очистіть вулиці від зайчиків і гвалтівників, щоб дітям нестрашно було поодинокі ходити зі школи!); сліди биття — синяк на коліні (будемо запрошувати свідків, за яких обставин цей синяк з'явився? чи дитина навмисне себе покалічила?); погані життєві умови — ви робите ремонт або живете на орендованій квартирі (о, так, дитині запах ацетону і будівельний пил про-ти-по-ка-за-ні! батьки, схаменіться, поселіть тимчасово своїх дітей до бабусь і дідусів, нехай вони не дихають тим!!!); антисанітарію — у вас в будинку є собака або кішка, або були розкидані на підлозі іграшки (знаєте, прийдуть гості, зашпортнуться за іграшки, матимете потім клопоту, ще й кіт-пес бліх розкидають, не життя, а муки!!!); експлуатація дитячої праці — мати привчає дочку мити посуд, прибирати, винести сміття, піти до магазину (а чого, нема дурних, батьки тут поїли-закусили, а донечка має мити за ними посуд! мають чотири руки, нехай і мийть собі на здоров'я, і за цигарками най бігають самі, не маленькі вже!); погане харчування — в холодильнику немає набору продуктів, який, на думку соціального працівника, повинен бути (так-так, бідолашні діти! ходять-просять скориночку хліба, жебрають хоч якусь копійчку; батьки-варвари, батьки-тиранозаври, самим м'ясе, а діткам — кісточки!); безробіття батьків (у центрах зайнятості знов нестача робочих місць?!); нестача в сімейному бюджеті (батько-алкоголік і мати-алкоголичка пропивають все до копійки, потім здають пляшки і п'ють далі, дитина смочче пальці і плаче, а синод спостерігає: у сімейному бюджеті нестача, це погано!!!); заборона купляти і читати неморальні журнали (а то діточки під ковдрою не онанують на не-моральні журнали?! під ковдрою, бо соромляться? соромляться, бо не дозволяють? що ж то за батьки такі! та заведіть якое дитину на еротичний сеанс, нехай собі покайфує!); заборона переглядати фільми чи Інтернет з епізодами крадіжки, насильства, вбивства (давайте у всьому паритет: батьки ковбасяться під бредапінта й анджелінуджолі, діти відверто відвідують еротичні сеанси і купують Penthouse і Hustler!)... З вищезгаданого виходить, що ювенальній юстиції зовсім не йдеться про захист прав дитини, але злочинне знуцання над батьками і дітьми. (Так над батьками чи все таки дітьми? З вищезгаданого виходить стовідсоткове знуцання над дітьми і аж ніяк не над батьками: це діти мають купу заборон і табу, а не батьки, діти мають слухатися дорослих, а не навпаки, діти повинні виконувати розпорядження батьків, терпіти їх поведінку, відповідати за їхні помилки...). Чи батьки в нас святоші?

Оці страхи — це ніщо інше, як пропаганда людиноненавистництва і братовбивства. Виступити «проти» завжди легше, ніж пояснити людям плюси і мінуси об'єкту цькування. Бути чи не бути ювенальній юстиції — вирішувати вам. Перед тим, як встати під один транспарант чи другий, зважте всі «за» і «проти». Я не заперечую, що і соціальні працівники можуть зловживати своїми повноваженнями, хоча надто вже сумнівно, аби на «відбирання» дитини могли б вплинути ремонт чи пухнастий котик. А з іншого боку, чи не потребує дитина, що потерпає від домашнього насильства, котра не доїдає і змушена миритися з щоденною пиятикою батьків, в яких завжди знайдуться гроші на пляшку, захисту? До прикладу, в Канаді категорично заборонено бити дітей в людних місцях; чому ж наша ментальність дозволяє нам це робити і сприймати це як виховний процес? Діти — наш найдорожчий скарб, погодиться зі мною більшість. Але я скажу, що передовсім діти — це відповідальність. І якщо ти не готовий це зрозуміти, тобі ще рано заводити дітей. І тим більше розводиться про ювенальну юстицію.

Максим ОЛЬГА

ВРЯТУВАТИ ЦІЛИЙ СВІТ І ВЛАСНУ ДУШУ

Свобода слова і любов львів'ян збиратися в групі і обговорювати суспільно значимі теми, породжують на вулицях нашого міста щораз цікавіші акції, мітинги, флешмоби та інші збіговиська.

Важко навіть згадати якусь проблему, проти якої б львів'яни не висловлювалися в центрі міста з транспарантами. Те, що ми не мовчимо — це, звичайно, добре. Погано інше — намагання привернути увагу до проблеми та вирішити її часто мають деструктивний характер.

У період загального незадоволення станом справ у державі і одночасним відчуттям безпорадності змінити ситуацію глобально, люди скеровують боротьбу один проти одного, намагаючись знайти потенційно винних або принаймні звинуватити тих, хто не з ними. Існують й радикальніші сценарії. Якщо важко визначити справжнього ворога або справжнього ворога страшно зачіпати, завжди можна його придумати, змоделювати і організувати проти нього боротьбу.

Минулого року у нашому місті кілька громадських та релігійних організацій висловлювали своє невдоволення гендерною рівністю та жінками, які «вибирають кар'єру замість того, щоб бути підтримкою своєму чоловікові». Людей переконали, що запорука здорової сім'ї

– це покірна жінка, яка сидить вдома і виховує дітей. Наступну загрозу здоровій сім'ї галицькі активісти побачили у... гомосексуалістах. Про них розповідають (а розповіді подеколи супроводжуються ілюстраціями на плакатах) про те, які вони збоченці і як гвалтують маленьких дітей. Упродовж кількох місяців минулого року просто в центрі міста кожен небайдужий до сімейних цінностей громадянин міг поставити свій підпис “проти” і тим самим задекларувати свою “правильність”. Як не дивно таких людей виявилось багато, так само як і тих, що вже цього року писали листи до Президента України з вимогою заборонити впровадження ювенальної політики.

За такими “активними громадянами” я мала нагоду спостерігати минулого року, коли ми починали розповсюджувати журнал “Просто неба” з палатки на площі Галицькій. Це був час передвиборної кампанії і місто було просто переповнене політичною рекламою: на кожному кроці стояв намет від тої чи іншої політичної партії, висіли білл-борди з усміхненими обличчями кандидатів і, звичайно, ж сотні людей розповсюджували агітки. У час такої перенасиченості новими обіцянками, програмами чи навіть цілими ідеологічними концепціями, я була приголомшена кількістю людей, які просто шукали собі ідею, в яку вони могли б повірити чи, принаймні, тему, на яку вони могли б подискутувати з абсолютно чужими людьми на вулиці. До нас підходили десятки людей просто поговорити — про політику, релігію, безпритульність, місцеву владу, звичайно ж демонструючи загальну обізнаність у всіх цих питаннях. І більше того, маючи власний варіант вирішення усіх світових проблем.

Вибори минули, влада змінилася, проблеми залишилися. Так само як і бажання їх вирішувати. І все було б добре, якби для нової боротьби ми не шукали нових ворогів. Якби для спільної справи нам не потрібний був образ того ворога. Сьогодні у Львові нам розповідають, що для здорового способу життя потрібно скакати у масках під примітивну музику (здебільшого чомусь російську) і неоднозначні гасла, для здорової сім'ї — ненавидіти гомосексуалістів, а національну ідентичність утверджувати новими пам'ятниками та перейменуванням вулиць.

Від цих всіх нових віянь найбільше дісталось чомусь гомосексуалістам та ювенальній політиці. З грудня 2010 було зареєстровано принаймні три громадські організації спеціально для проведення “анти-гей” та “анти-гендер” акцій, а самих акцій відбулося кілька десятків. Вражає також у цьому всьому шалена активність нібито християнських згромаджень. На їхніх сайтах поруч з рубриками «сім'я» і «суспільство» можна натрапити на рубрику «збочення», як невід'ємну частину діяльності тих, що правильно вірять. Вони називають себе “чистими серцями” і при тому приносять на акції 90 тубиків вазеліну — по кожному на депутата міської ради — і в такий спосіб “змушують” їх від імені міста писати продиктовані ними ж звернення до Президента.

І справа зовсім не в тому, чи гомосексуалізм — це добре чи погано, і хто є більшим збоченцем — ті, хто мають таку орієнтацію чи ті, хто на своїх мітингах в присутності дітей, яких вони беруть з собою, розповідають як «підараси гвалтують маленьких дітей» (цитата з мітингу). Проблема в тому, що ми шукаємо ворогів поміж нас, а відтак налаштуємо людей одних проти інших, зовсім не маючи на це ні підстав, ні морального права. Хоча для моральності завжди можна прикритися волею Бога, чим і користуються нібито правовірні (колись один з них, вказуючи на мій пірсинг, тоном особистого прес-секретаря казав, що “Бог такого не любить”. Інший запевняв на черговій акції, що гомосексуалізм — це форма біснуватості, і він цих бісів вміє з людини виганяти).

Важко сказати, до чого дійде суспільство, яке акцентується на відмінностях — сексуальних, релігійних, політичних, гендерних, замість того, щоб об'єднуватися навколо того, що є спільним. Проте цілком очевидним є те, що доки серед нас будуть люди, які вважатимуть себе вибраними і наділятимуть себе правом називати інших грішниками з однієї сторони, а з іншої будуть люди, готові носити які завгодно транспаранти, доти буде тривати боротьба з вітраками поміж нас самих. На жаль, перших і других серед нас предостатньо.

Мар'яна Соха

AFTER DARK

від Григорія Семенчука

З УСЬОГО МИ «КАНФЕТКУ» ЗРОБИМО

Нещодавно, цілком несподівано для себе, я вирішив проблему українського народу. Я рідко думаю над політикою, економікою, а тим паче — ментальністю. Але тут, одного весняного вечора на мене зійшло ціле одкровення.

У нас мало газу. Мало нафти. Людей доводить до відчаю безробіття. До того всього я б додав ще й демографічну кризу, проблеми з розробкою і впровадженням нових технологій. Зате в Україні є один цілком важливий стратегічний ресурс — лайно! Якщо по науковому — фекалії (далі у тексті «ф.»). Не буду вдаватись у ф. моральні, бо це не є предметом розмови у цьому тексті. Поговоримо про ф. як матеріал українського економічного дива! Для тих, хто не зрозумів поясню: ф. — це майбутнє нашої національно енергетики. Для цього достатньо замінити всі енергостанції в Україні «Фекальними станціями». Таким чином ми спричинимо бум розвитку нових технологій. В Україні з'являться заводи ароматизації ф., центри утилізації відходів ф. електростанцій, відділення ефективного харчування НАН України і зрештою, головний винахід — котли автономного ф. опалення.

Цей пристрій спричинить справжній бум у житті рядового українця. По-перше, люди існуватимуть за простим принципом: більше с*ш — маєш більше тепла і гарячої води. У зв'язку з цим: а) в Україні фактично зникнуть самотні люди, всі будуть старатись завести якомога більшу сім'ю, для того щоб бути незалежними в енергоресурсах; б) в Україні різко зросте народжуваність. Більше брудних підгузків — менше проблем взимку; в) на вулицях фактично не буде бродячих тварин — усі вони матимуть господаря і багато-багато їжі. При кожній лікарні, школі, заводі існуватимуть великі притулки для тварин. г) мільйони нових робочих місць — інститути фекалознавства, оптові склади лайна, служби збору лайна, лайнозвалища, сортувальники ф., всевітній український банк «ГНП» («Гроші не пахнуть») та тисячі інших нових підприємств і виробництв. І це далеко не повний список привілеїв «Фекального майбутнього» України.

Я впевнений, що за 100 років в Україні замість проблеми «Чим замінити газ» буде інша проблема — «Чим замінити фекалії?». Життя українця буде просякнуте лайном на 100 відсотків. Проте, печально, що коли тут немає ні фінансового підйому, ні інтелектуального буму, ні навіть просто емоційного сплеску, все-одно на питання «Як Вам живеться в Україні» кожен другий скаже: «Гівняно!», а кожен третій промовчить. Від того друзі нам ніколи не зробити з г*вна ні солдатики, ні «канфетку». Проте своїх «дослідників калу» у нас безліч.

*І будеш любити ближнього свого, як самого себе.
Левит, гл.19*

ЛАРИСА ПАВІЛЬЧУК: «Основне – не зупинятись і бути щирим»

Павільчук Лариса Вікторівна – одна із засновників та директор громадської організації «Плече», яка функціонує на базі Львівського обласного клінічного психоневрологічного диспансеру. Організація провадить Центр реабілітації та соціальної адаптації для людей з ментальними порушеннями. Центр є місцем зустрічі для пацієнтів, де вони мають можливість спілкуватись та відновлювати навички повноцінної участі у суспільному житті.

Лариса Вікторівна, розкажіть, будь ласка, як виникла ідея створити таку організацію? Які були передумови для цього?

Працюючи тривалий час лікарем-психіатром і надаючи психіатричну допомогу населенню, я почала розуміти, що недостатньо лише надавати психіатричну допомогу нашим пацієнтам у форматі диспансерної допомоги, тобто виписати ліки, скерувати при необхідності в лікарню, оформити групу інвалідності і таке інше. Пацієнт виходить з диспансеру і ми далі не знаємо як він живе, з ким спілкується, чи взагалі не спілкується, як проводить свій час, вихідні, чи має він якісь бажання, ідеї щодо своєї реалізації – все це залишається «за кадром». Тому поступово виникла ідея створення громадської організації, яка б об'єднала самих пацієнтів, їхніх родичів та спеціалістів. Поштовхом для створення організації стало бажання інтегрувати хворих людей в середовище, і повернути увагу соціуму до людей з ментальними порушеннями.

Чи існують інші організації, які здійснюють подібну діяльність?

У Львові існують декілька благодійних організацій і ми намагаємось спів-

працювати. На даному етапі є проблема з професійним середовищем. Але думаю, що згодом нас буде більше. Насправді нас підтримує багато людей.

Розкажіть, будь ласка, про зовнішню діяльність – які заходи спільно відвідуєте, які самі проводите?

В рамках нашої діяльності ми їздимо на екскурсії, відвідуємо виставки, музичні концерти. Ми співпрацюємо з Львівською обласною філармонією, Львівською галереєю мистецтв, різними музеями. 10 жовтня у «Всесвітній день психічного здоров'я» ми проводили акцію толерантності до людей з вадами психічного здоров'я. Подібну акцію проводили також після Різдва. Ми підготували музичний концерт і вперше виступили в диспансері. Наступні концерти плануємо проводити за межами диспансеру. Можливо в «Оселі», в Миколаївській психлікарні. Планів у нас багато...

Що надихає Вас до роботи?

До роботи нас надихають люди, з якими ми спілкуємось, бажання щось змінити, а особливо бажання допомогти. Коли після чергової поїздки, акції, чи зустрічі, ну будь-чого іншого, що ми зробили разом, бачиш очі цих людей, з якою любов'ю вони

дивляться, як сяють, тоді розумієш, що ти робиш правильно і не маєш права зупинятися.

Як у нашій громаді сприймають роботу, яку Ви робите?

Будь яку інформацію про свою діяльність ми поширюємо на сайті нашої організації, серед знайомих, друзів. Бувають різні коментарі, але на загал люди цікавляться нашою діяльністю і кількість симпатиків зростає. Головне – не зупинятись і бути щирим.

Яким має бути суспільство, щоб люди з ментальними порушеннями не почували себе ізольованими?

Це правда, що суспільство на сьогоднішній день не готове прийняти людину з вадами психічного здоров'я повноцінним членом через стигматизуючий погляд на нього. Упереджене ставлення до хворого ускладнює його соціальну реабілітацію та інтеграцію у суспільство. Саме стигматизація призводить до того, що особа із психічними розладами замикається в собі, до певної міри, втрачає контакт із зовнішньою реальністю, що позначається на її здатності функціонувати у різних сферах життя.

Проте за останні роки серед усіх потреб пацієнтів щораз більше уваги приділяють саме соціальній складовій, яка в Україні практично відсутня. Такі люди потребують фахової допомоги у подоланні соціальної ізоляції, мають гостру потребу у самовираженні, відновленні втраченої самоповаги, довіри і поваги зі сторони оточуючих.

Існуюча державна система допомоги психічно хворим базується на домінуванні стаціонарної служби та не дає змоги розвивати та запроваджувати соціально – адекватні форми суспільної, групової, індивідуальної реабілітації, а також програми дестигматизації хворих, хоча вони є визнані Всесвітньою організацією охорони здоров'я пріоритетними у психіатрії. Саме тому серед усіх завдань на сьогодні для нас найважливішим є проведення реабілітації та соціальної адаптації наших пацієнтів.

Розмовляла Мар'яна Соха

Інформацію про діяльність організації можна знайти на сайті pleche.org.ua

ВОРОГ УСЕРЕДИНІ

Хто втікає від залежності від медіа, потрапить у тенета іншої залежності. Немає сенсу боротись із власною природою.

Чи обмежуємо ми себе, відмовляючись від речей, які для більшості навколишніх є повсякденними, хоча й не життєво важливими? Чи, навпаки, розширюємо межі своєї свободи? Непросте питання без однозначної відповіді. Чимало прикладів релігійних упереджень, – не натискати на кнопки в суботу, не шити в неділю, не їсти певних продуктів, – на позір справді ускладнюють життя. Але в більшості випадків від звичних речей, вигод чи ритуалів відмовляються не з богоугодною чи етичною метою, а щоб уникнути залежності, якої бояться. Або довести собі, що залежності немає. Або, що є.

Вечори в родині журналістки Сьюзен Мосхарт завжди минали однаково. П'ятнадцятирічний син із червоними очима не відлипав від відеоігор. Старша, вісімнадцятирічна дочка зосереджено колотила по клавішах – чи то сварилась, чи мирилась із своїм хлопцем у фейсбуку. Молодша, чотирнадцятирічна, засівши перед ноутбуком із мікрофоном і навушниками, обговорювала з подружками в скайпі однокласників і серіали, які тут же, в інтернеті, й дивилась. Докричатись до підлітків було можливо хіба що через месенджер, вигнати їх на вулицю погуляти – неможливо взагалі. Одного дня Сьюзен збрала дітей і оголосила: відтепер у квартирі встановлюється Великий Дисконект. Піврічна заборона на будь-які комунікаційні технології, від мобільного телефону до телевізора, і, звісно ж, жодного інтернету.

Сьюзен передбачала, що діти протестуватимуть, однак дисконект виявився болісним лише для молодшої дочки, яка навіть пішла з дому на кілька тижнів, не бажаючи розлучатись із улюбленим войсчатом. Старші ж не протестували, ба, навіть зацікавились експериментом як грою. Усі четверо потроху освоювали забутий офлайнний світ – частіше слухали музику, грали в настільні ігри, розмовляли, сідали за стіл, ходили гуляти, в кіно. Сьюзен пише, що почала почуватись краще поза безперервним потоком здебільшого непотрібної інформації. Діти згадали, що таке нудьга, – той природний стан, який підштовхує людину до творчих пошуків, але зовсім не знайомий

тим, хто звик до інтернету з його необмеженим розмаїттям розваг. Їхнє життя змінилось...

...А за шість місяців, коли мораторій на технології був знятий, швидко повернулось до колишнього стану. Цифровий ступор, у якому перебувають діти Сьюзен, став хіба що трохи менш глибоким. Ці півроку урізноманітнили їхнє життя, та не викликали бажання залишитись в офлайнні назажди. Ковтнувши повітря свободи, ці люди добровільно повернулись до «залежності» так само, як мільйони інших щодня виходять із тютюнової, алкогольної, кофєйнової, героїнової, сексуальної чи будь-якої іншої «зав'язки».

Повна відмова від комунікацій у сучасному світі означає жорсткий дауншифтинг (пониження у кар'єрному, а відтак і суспільному статусі) і фактичне вилучення з суспільного життя, тож трапляється нечасто. Натомість, наймасовішим і найменш корисним засобом комунікації – телебаченням, – жертвують дедалі частіше. У нещодавній публікації журналу «Український тиждень» було наведено сім головних причин: надмірна орієнтованість мовників на наймасовішого глядача, поширення інтернету, який має всі переваги й не має більшості недоліків телебачення, російська експансія, брак часу, релігійні мотиви (деякі протестантські церкви забороняють своїм вірним дивитись розважальні програми, та й православні з католиками не в захваті від культури, пропагованої «ящиком»), бажання відокремитись від «сірої маси» і фрустрація, в яку телебачення заганяє своїх адептів.

Багато з чим можна погодитись: телевізор претендує на наш час й аудіовізуальну увагу, пропонуючи досить убогу картинку і звук, зазвичай примітивний та вторинний зміст, намагаючись інколи тонкими, а інколи образливо грубими методами зманіпулювати нашою свідомістю. Тим, хто належить до меншин – а в Україні такими, на жаль, мають усі підстави почуватись україномовні громадяни, – доводиться миритись з тим, як безсоромно телебачення орієнтується на потреби та естетичні смаки більшості. Часто воно видається просто тупим, і нема на то ради.

Однак громадський спротив «блакитним екранам» зародився й розвинувся не

в Україні, а в США, колисці телебачення, як найбільш трешового, так і дуже якісного, а головне – дуже розмаїтого, до кольору, до вибору. Якщо в Україні акції на кшталт «Розбий свій телевізор» або «День без ТБ» являлись собою радше символічний громадянський протест проти недоліків тутешнього телебачення, то західні активісти вбачають проблему в масовій екранній культурі загалом, маючи для цього якщо не об'єктивні підстави, то вагомий суб'єктивні аргументи.

Уявлення про медіа як про певну самостійну зловмисну силу, яка робить щось із нами, – дезінформує, обдурює, викликає зникання, – надзвичайно популярні й поширені. Поняття «телезомбі», закріплене в нашій свідомості популярною російською пісню, прирівнює людей, що не можуть відлипнути від екранів, до живих мерців, відроджених за допомогою чаклунства. Зомбі втрачають свою волю – «телезомбі» також не володіють собою, і джерелом чар, наведених на них, є уявна суперістота «телебачення», а також ті – олігархи, масони, мільярдери, Кремль, Вашингтон, – хто за ним стоїть.

Насправді схильність до залежності – питома властивість людської психіки, яку не можна ані вилікувати, ані викликати діями ззовні. Якщо людина психологічно готова узалежнитись, вона підсяде на перше, що трапиться їй на шляху й принесе задоволення. Якщо не інтернет чи телебачення, то пасьянс або тетріс, більярд чи гральні автомати, чай або солодке, медитації чи розмови з сусідками на лавочці неодмінно стануть тим, без чого рутину порушується й життя стає нестерпним. Утікаючи від одного джерела залежності, така людина неодмінно втрапить у тенета якогось іншого.

Тож люди, які мають у хаті телевізор, але використовують його, як герої «Повернення придурків» Петра Яценка, лише як підставку для миски з яблуками, – просто тому, що не мають у ньому потреби, – у меншій небезпеці, ніж ті, хто виніс телевізор на смітник, перерізав дроти до комп'ютера і напружено слухає тишу, думаючи, чим заповнити порожнечу, що виникла в житті.

Отар Довженко

ФЕМІНІЗМ І МИ

Ми живемо у країні, де жінка асоціюється з родинним теплом, ніжністю, добротою, квітами. Щороку, 8 березня нам про це нагадують державні очільники-чоловіки – привітаннями для бабусь, матерів, сестричок, дружин, коханок. Начебто, що ж у цьому поганого? Але за розмовами про красу і турботу забувається, що жінки України – передусім громадянки. І що можливості особистості у будь-якому суспільстві визначаються законами, правилами і правами, а оцінка діяльності жінок залежить від уявлень про їх «належний» вигляд та поведінку.

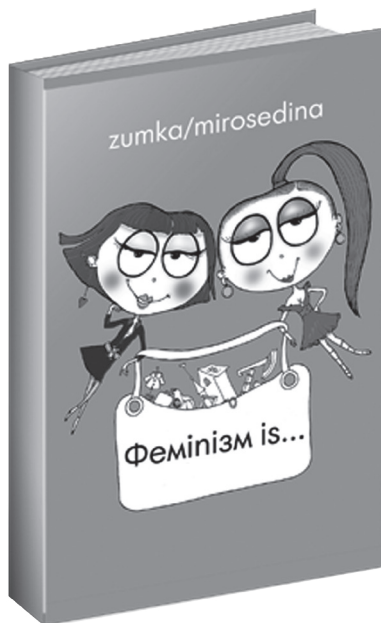
Думаєте, все просто, і «якщо людина справді хоче, то...»? Наприкінці XIX століття, коли художниця Марія Башкірцева робила замальовки на вулицях Парижа, це була не прогулянка у сьогодинському розумінні – у той час жінка без супроводу автоматично вважалась повією. Як стати відомою художницею/науковицею/юристкою і т.д., якщо не можна: а) вчитись; б) вийти з дому без дозволу; в) займатись публічною діяльністю; г) розпоряджатись власністю? Як можна керувати своїм життям, якщо у тебе немає можливості впливати на суспільно значущі рішення, адже немає права обирати і бути обраною у органи влади? І навіть якщо ти зробиш кілька геніальних відкриттів, вивчаючи радіоактивність, та отримаєш дві Нобелівські премії – тебе усе-рівно не приймуть до Французької Академії Наук, як не прийняли свого часу Марію Склодовську-Кюрі – тільки тому, що жінка.

На початку XXI століття ми насолоджуємось прогулянками наодинці, власним рахунком у банку, будь-якою, на наш вибір, освітою та професійною кар'єрою як чимось природним і невід'ємним – забувши, що ці можливості дісталися жінкам як результат, без перебільшення, кривавої боротьби. У 1793 році з французької гільйотини скотилась голова Олімпії де Гуж, авторки Декларації прав жінки та громадянки, на початку XX століття суфражистки приковували себе ланцюгами до перил, били вікна і організовували вибухи, добиваючись рівних з чоловіками виборчих прав. У середині XX століття у США та Західній Європі професійна кар'єра усе ще вважалась чимось ганебним для жінки, кінець 1980-х – розквіт «be queen» синдрому – однак, які ціною титанічних зусиль потрапляли на високі пости у владі чи бізнесі, починали дискримінувати інших жінок ще сильніше, ніж колеги-чоловіки, охороняючи власну виключність, насолоду від усвідомлення належності до «чоловічого клубу» багатих і впливових.

Межі жіночої емансипації у Радянському Союзі добре передає популярний у 80х фільм «Москва сльозам не вірить» – головна героїня, «self-made woman», директорка крупного підприємства зі сльозами на очах погоджується

на чоловіче «надалі в цій сім'ї усе буду вирішувати я, на тій простій підставі, що я – чоловік». В Україні, батьківщині Паши Ангеліної та Юлії Тимошенко, ми сьогодні десь на етапі «be queen» синдрому, який є бар'єром для жіночої солідарності і злагодженої боротьби. Так, на папері рівні права жінкам гарантовано – однак це ще не значить, що права і свободи можливо реалізувати у реальності.

Будні українських жінок як ланцюжок болісних прощань з ілюзіями. У вісімнадцять наче

можливо все, і усі двері відкриті – однак життя одиначки під тридцять, молодої мами з дітьми, яка намагається поновитись у власній професійній сфері, жінки передпенсійного віку, що втратила роботу – ой яке несолодке. У суспільстві, де розведена жінка має вищий статус, ніж та, що ніколи не виходила заміж, де активна жіноча сексуальність досі табу, де мати багатого чоловіка престижніше, ніж заробляти самій – зворотна сторона «доброї і ніжною» медалі чорніє домашнім насильством, страхами, комплексами, нерезалізованими можливостями, непроговореними проблемами і не те що невирішеними – навіть не озвученими у публічному просторі завданнями.

Суспільні стереотипи, зав'язані на «почесній жіночій місії» – материнстві, роблять життя

жінок і саме материнство нестерпним. Адже за «місією» дякують солодкими словами (які нічого не коштують), а не соціальними програмами, страховими виплатами та зручною для батьків з маленькими дітьми громадською інфраструктурою (які коштовні). З самого дитинства, з ляльок та рожевих костюмів принцес у дитячому садочку, з юності, в якій орієнтують не на професійний ріст (основу безпеки та автономії), а на виконання «місії», для жінок творять гетто – і потім звинувачують, що вони не хочуть з цього гетто виходити, а тих, що таки виходять – звинувачують у нехтуванні «місією». Ви все ще не бачите проблеми?

У сьогоднішній Україні репродуктивна сфера виявляється тісно пов'язаною з економічною дискримінацією, а отже потенційною залежністю та особистою незахищеністю. Акцент на материнстві як основній жіночій ролі/місії тягне за собою цілий логічний ланцюжок: жінкам (як соціальній групі) платять менше не «просто бо так склалося», а тому що у процесі виховання їх налаштовують на приватну, сімейну сферу, а не публічну професійну діяльність, вони отримують менше навичок конкурентної боротьби та агресивного відстоювання власних прав, у суспільстві побуває думка про непотрібність високої зарплатні і роботи узагалі для жінки і необхідність високих прибутків для чоловіка («йому треба годувати сім'ю»), жінок менше охоче беруть на роботу і просувають по службі безвідносно до суто професійних якостей, а саме через уявлення про те, що жінка більше часу присвячуватиме дітям, у той час як чоловік може без проблем працювати понаднормово («зараз міністрам доводиться працювати по 15 годин на добу, і тому я жодній жінці, а тим більше якщо у неї діти, не побажав би таких навантажень», Прем'єр-міністр Микола Азаров). І навіть не має значення, чи є у конкретної жінки діти чи ні – доки символічно діти «закріплені» лише за жінками, за ними також «закріплена» дискримінація у всіх сферах, де є доступ до матеріальних і владних ресурсів, суспільство намагатиметься контролювати їх тіло (моральні паніки на тему заборони абортів) та репресувати їх сексуальність («порядні дівчата не дають»).

Усі права, які ми, жінки, сьогодні маємо – результат зусиль попередніх поколінь наших товаришок-феміністок. Я завершу запитанням: сьогодні ми живемо у суспільстві, де право та традиція сприяють реалізації чи – усе ж – стримують наші бажання й можливості? Змінювати світ, щоб він відповідав нашим потребам – це і є фемінізм.

Тамара Злобіна
(АВТОР ТЕКСТУ І ЗОБРАЖЕНЬ)

Фемінізм це...
Feminism is...

...навіть блондинка може бути феміністкою.
...even blonde can be feminist.

Фемінізм це...
Feminism is...

...бути секс-символом, маючи маленькі груди.
...having small breasts and being a sex symbol.

Фемінізм це...
Feminism is...

...бути найкращою в групі по карате.
...being the best in karate group.

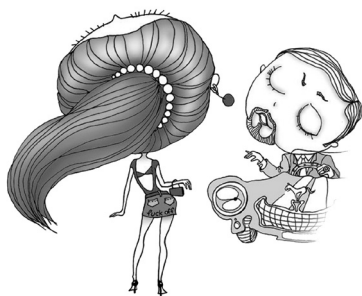
ФЕМІНІЗМ І МИ

Фемінізм це...
Feminism is...

...коли сама купуєш собі діаманти.
...buying diamonds for yourself.

Фемінізм це...
Feminism is...

...носити короткі спідниці просто тому,
що вони тобі подобаються.
...wearing short skirts just
because you like it.

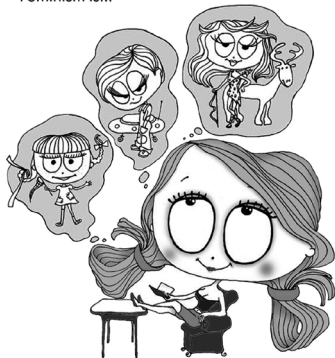
Фемінізм це...
Feminism is...

...носити зручне взуття.
...wearing comfortable shoes.

ФЕМІНІЗМ І МИ

Фемінізм це...
Feminism is...

...читати справжні дівочі книжки.
...reading real girls' books.

Фемінізм це...
Feminism is...

...готувати краще за всіх своїх подруг.
...being a better cook than your friends.

Фемінізм це...
Feminism is...

...добиватися справедливості.
...seeking after justice.

ПРИВІТ, МЕНЕ ЗВУТЬ ЄВГЕНІЯ І Я...

... тут я запнула, бо не знала, що мушу казати далі. У залі запанувала тиша, так само, як і в моїй голові, так, що жодна думка не приходила на порятунок. «Я... просто», — після цього дівчина, що сиділа поруч зі мною не могла вже більше дусити в собі сміх. Вона дусила його ще відтоді, як я тільки з'явилась на порозі і спитала, чи то є зустріч анонімних алкоголіків. Мені відповіли, що це зустріч анонімних наркоманів, а я розгублено й необережно випустила, що це не має значення. Тоді вона ще стрималась, а зараз уже відверто сміялась мені мало не в обличчя. Її сміх збив мене ще більше, однак тишу не порушував ніхто. «Я...», «Вона — гість», «Так, я гість. Дякую». Я повернувшись до хлопця, що сидів поруч і допоміг мені вийти з того незручного становища, і кивнула йому на знак вдячності. А тим часом у відповідь уже лунало дружнє: «Привіт, Євгеніє!».

Я не скажу, що чула і про що говорила на тій зустрічі з іншими, адже поважаю тих людей, поважаю їхні правила і традиції, бо я була там лише гостем. Я так само не можу розказати про те, що бачила і чула на зустрічі анонімних алкоголіків, на яку відправилась того ж дня, провідником куди став мені саме той хлопець, що доповнив мою відповідь. Але я оповім свої думки і спостереження, переживання і міркування з того приводу.

Перед усім, я б хотіла сказати хоча б кілька слів про історію заснування спільноти анонімних алкоголіків, або скорочено АА. Точкою відліку існування спільноти прийнято вважати 1935 рік. Саме того року 11-12 травня американець Білл (біржовий маклер Вільям Гриффіт Вілсон, 1895-1971рр.), перебуваючи у відрядженні в місті Акрон, потребував допомоги та підтримки. Він шукав вихід не у пляшці, а в спілкуванні з іншим, таким самим алкоголіком. Його співбесідником став лікар-хірург Боб (Роберт Хальбрук Сміт, 1879-1950 рр.). Їхня бесіда тривала близько семи годин і це були перші члени АА. І хоча до того Білл пройшов уже через кілька наркологічних лікарень, а Боб не міг більше проводити хірургічні операції, вони обидва визнали, що є хворими, і об'єдналися у протистоянні цій хворобі. Хворобі, яка, як зазначають самі алкоголіки, є невиліковною. Невиліковною, але ж не смертельною. Існує безліч інших хвороб, як наприклад, цукровий діабет, з якими люди проживають довге життя. От тільки справа в тому, що до одних видів захворювань суспільство ставиться з розумінням, а хворих іншими недугами категорично засуджує і відкидає на

маргінеси. Щось мені такий підхід не подобається. Має ж бути якась справедливість. Адже людей з обмеженими можливостями усі охоче підтримують, ставляться до них з розумінням, навіть постановили називати «люди з особливими потребами», щоб не травмувати зайвий раз. Але чому це поняття не можна віднести і до алкоголіків або наркоманів, адже вони теж мають особливі потреби. Що там говорити, коли кожен з нас має особливі потреби. І найбільшою, як на мене, потребою є саме розуміння, співпереживання, участь.

Уявімо собі, що соціум — то є один цілісний організм. Якщо певний орган того організму є хворим, це позначається на загальному стані і самопочутті. Неможливо не зважати, заплющити очі на хворобу, робити вигляд, що все в нормі. Так само неможливо той орган видалити, адже у такому випадку організм не буде функціонувати повноцінно. Злагоджений механізм буде порушено.

Усе від незнання. Ми не знаємо, як себе поводити, що сказати, або краще не сказати. І часто ті, хто поруч, хто мав би підтримувати і сприяти одужанню залежного, тільки погіршують ситуацію своїми безкінечними докорами і нав'язуванням почуття провини. Вони теж не знають, як себе вести, їх ніхто не навчив, ніхто не підказав і не порадив, адже всіх нас змалку змушували вважати алкоголізм та наркоманію чимось, чого треба соромитись, стидатись, уникати, навіть сахатись, немов чуми. І це замовчування, втеча від проблеми, роблять хворобу прогресуючою, часом смертельною. Якщо самі алкоголіки ще мають у собі сили визнати себе хворими, то мало хто готовий промовити вголос, що має чоловіка/жінку, батька/мати, сина/дочку алкоголіка або наркомана, визнаючи тим самим свою співзалежність. Їх мало, але вони є. І вони так само збираються у групи, утворюючи спілку Ал-Анон. Вони вчать вирішувати проблеми, визнавати своє безсилля перед хворобою, вони вчать не повчати, не звинувачувати. Вони знають, що будь-які зміни треба починати із себе. Мені пощастило познайомитись ближче з цими мужніми і сильними людьми, які не бояться дивитися проблемі в обличчя. Я так само просто зайшла і сіла поруч, адже відчуваю себе частиною одного цілого організму, хвороба якого позначається так чи інакше на мені, бо мені не байдуже в якому суспільстві живу я і зростатимуть мої діти. Я була здивована, я й досі не припиняю дивуватись, коли відвідую лекції в реабілітаційному центрі. Та найбільше мене дивує

актуальність багатьох проблем навіть для тих, хто залежністю від алкоголю не страждає, або ж і зовсім не вживає алкоголь. Я думаю, проблема в тому, що люди не відчують один одного, не чують, не розуміють, навіть не хочуть зрозуміти. Я це усвідомила, власне, у ту мить, коли поверталась додому з реабілітаційного центру. Я сіла в автобус і побачила навколо байдужих людей, які робили вигляд, що в них нічого не болить, що їх не обходить жодна хвороба соціуму, наче і сам соціум їх не обходить, адже в них самих усе добре. Це ті, хто відвертається й незадоволено заводять вгору очі, коли до автобусу заходить «мутний тип». Майже всі ми вголос чи подумки засуджували колись тих, хто збився зі шляху, заблукав, не знайшов вчасно виходу. Не засуджують тільки ті, хто сам колись впав, але знайшов у собі сили підвестись.

Алкоголіки, ті що самі визнали себе алкоголіками, чим уже зробили один з «12-ти кроків» до одужання, а особливо ж ті, що пройшли реабілітацію, є найбільш чесними, порядними, справедливими людьми, яких мені колись доводилось зустрічати. Вони вміють слухати і не перебивати, адже знають, як важливо, коли хтось інший може терпляче вислухати їх самих, вони не повчають і не нав'язують свої думки, а лише обережно її висловлюють, вони тим більше ніколи не засуджують, але підтримують і підставляють плече тим, хто того потребує. Вони чесні з іншими, бо є чесними в першу чергу із собою. Вони є сильними духом, бо їхньою метою є не тільки залишатись тверезими, але й допомогти іншим алкоголікам відновити тверезий спосіб життя. При цьому, вони не пов'язані з жодною сектою чи віросповіданням, політичною течією чи організацією, вони утримують себе на свої власні кошти. Єдиною умовою для членства є бажання кинути пити. Та вони не створюють ілюзій, адже переконані, що не можна перемогти раз і назавжди, перемагати треба постійно. Я ще б довго могла розказувати про цих людей, але не хочу нав'язувати свою думку, нехай кожен робить власні висновки.

І останнє, усіх алкоголіків і наркоманів по всьому світу тримає і підтримує одна спільна молитва. Добре було б, якби ця молитва об'єднувала і всіх нас — один цілісний організм: «Господи, дай мені розум і душевний спокій прийняти те, що я не можу змінити, мужність змінити те, що я можу змінити, і мудрість відрізнити одне від іншого».

Якщо через вживання алкоголю у Вас виникають проблеми, то можливо товариство «АНОНІМНІ АЛКОГОЛІКИ» допоможе Вам

Анонімні Алкоголіки – це товариство, що об'єднує людей, які діляться між собою досвідом, силами й надіями, щоб вирішити спільні проблеми й допомогти один одному позбутися алкоголізму. Єдиною передумовою членства є бажання не пити. Немає вступних чи членських внесків. АА не пов'язане з будь-якими сектами, релігіями, установами чи організаціями, політикою не займається. Наше головне завдання – дотримання тверезого способу життя й допомога іншим досягнути тверезості.

Групи Анонімних Алкоголіків м. Львова					
День тижня	Назва групи	Адреса зібрання	Місце зібрання	Час	Додатковий коментар
Понеділок	«Вежа»	вул. Винниченка, 22	Церква Архистратига Михаїла	19.30	Приміщення актового залу при монастирі Студитів уставу УГКЦ
Понеділок	«Світло»	вул. Симоненка, 5	Церква св. Володимира і Ольги	18.30	Приміщення релігійно-просвітницького центру, клас №3
Вівторок	«Свобода»	вул. Городоцька, 321	Церква Воскресіння Христового	18.30	Приміщення трапезної
Середа	«Сихів»	пр. Червоної Калини, 70	Церква Різдва Пресвятої Богородиці	18.30	Катехитичний клас №4 у каплиці.
Середа	«Світло»	вул. Симоненка, 5	Церква св. Володимира і Ольги	18.30	Приміщення релігійно-просвітницького центру, клас №3
Четвер	«Біла Троянда»	вул. Личаківська, 49а	костел св. Антонія	18.30	Вхід з правого боку церкви в підвал
П'ятниця	«Світло»	вул. Симоненка, 5	Церква св. Володимира і Ольги	18.30	Приміщення релігійно-просвітницького центру, клас №3
Субота	«Криниця»	пл. Соборна, 3	Церква св. Андрія	18.30	Бібліотека церкви, у дворі біля криниці
Субота	«Переможець»	пл. Св. Юра, 5	Церква св. Юра	18.00	Двіниця, конференц-зал
Неділя	«Винники»	м.Львів-Винники вул. Винниченка, 3	Осередок відвикової терапії ГО «Спільнота взаємодопомоги Оселя»	15.00	Біля готелю «Галактика», Осередок Спільноти взаємодопомоги «Оселя»
Неділя	«На Привокзальній»	пл. Кропивницького 1	Церква св. Ольги та Єлизавети	15.30	Вхід на хори (2-й поверх)
Неділя	«Човник»	вул. Озаркевича 4	Шпиталь ім. Митрополита Андрея Шептицького	17.30	Жіноча група
Групи Анонімних Наркоманів м. Львова					
Вівторок, Четвер	«Горицвіт»	вул. Симоненка, 5	Церква св. Володимира і Ольги	18.30	Приміщення релігійно-просвітницького центру, клас №3
Неділя	«Горицвіт»	вул. Озаркевича 4	Шпиталь ім. Митрополита Андрея Шептицького	15.00	Вестибюль

HARD BASS Lviv:

Навіщо нам когось провокувати чи перевиховувати?

«Танцюй Hard Bass, якщо ти не лох», – так твердить офіційне гасло львівських прихильників хардбасу. Мабуть, багато з Вас чули про ці танцювальні флешмоби у Львові. Що ховається за цим гучним гаслом і які цілі переслідують послідовники нового руху нам розповіли організатори комюніті Hard Bass Lviv, які побажали залишитись невідомими.

– Чи можна хардбас назвати ідеологією? Якщо – так, то що він сповідує?

Гадаємо, що хардбас можна назвати ідеологією. Це не просто музика і «закос під бидло». Це рух здорової молоді, який доводить оточуючим, що ми можемо веселитися і без допомоги дорогих клубів, алкоголю та наркотичних речовин. Це абсолютно нова суспільна течія, сукупність музики, танцю, флеш–мобу, костюмованого шоу, режисерських постановок тощо. У ній кожен може розкрити в собі певний мистецький потенціал і реалістично втілити його просто на вулиці.

– Розкажи трішки про історію виникнення хардбасу і про основних флагманів цього напрямку.

Hard Bass – це підстиль так званого пампінг–хаусу (pumping house – започаткований у 1997 році, його родоначальниками є знамениті на весь світ голландці Klubbheads). Через певний період пампінг–хаус приходить на простори російської клубної сцени. Для сміху четверо ді-джеїв придумують назву Школа Танцев Хардбас-са, пишуть трек і знімають відео, де вони танцюють на вулиці в різних місцях. Відео поміщають в інтернет і через певний час воно набирає такої неочікуваної популярності, що в різних містах Росії, України та Білорусії починає збиратися молодь і також на вулиці танцювати під треки Школи Танцев Хардбас-са. Проте спочатку це були поодинокі відео з невеликою кількістю людей, зняті в поганій якості. Так було до того часу, поки в кінці 2010 року у Львові не відбувся

перший масовий збір хардбасерів. Нас тоді зібралось близько 30 осіб, ми дуже позитивно провели час, танцювали, веселилися і це все знімали на камеру. Дане відео (Grand Hard Bass Party) облетіло інтернет–простори багатьох країн Європи і ми отримали безліч позитивних відгуків. Після цього такі масові танці почали у себе започатковувати багато міст Росії, України і Білорусії, а останнім часом в інтернеті починають з'являтися такі відео і з Литви, Естонії, Болгарії, Чехії. Тобто хардбас сцена поступово росте і розширюється ...

– Чи мали проблеми з МВС і владою?

Ні, не мали. І хотілось би, щоб у подальшому також не виникало проблем, оскільки в нашій діяльності немає нічого протизаконного і все, що ми робимо повністю знаходиться в рамках чинного законодавства.

– З вашого представництва в інтернеті читаємо: «У Львові і в багатьох інших містах молодь вже не цікавлять бидло-дискотеки, на яких люди знищують своє здоров'я алкогольними напоями і наркотичними речовинами. Як альтернатива цьому і виник хардбас, який демонструє, що народ може веселитися і цікаво проводити вільний час, не вживаючи нічого...». Ви збираєтесь провокувати їх чи перевиховувати?

Навіщо нам когось провокувати чи перевиховувати? Ми робимо те, що нам подобається і як видно по відгуках, багатьом людям різного віку це також подобається. Кому це до смаку, той до нас приєднується, а кому не подобається – просто залишається осторонь.

– Які Ваші плани на майбутнє?

Планів щодо майбутніх заходів у нас безліч: створення нових треків українською мовою, танці у цікавих місцях з оригінальними сюжетами, організація хардбас-дискотеки у Львові, здійснення спільних проектів з іншими містами Європи тощо.

P.S. У редакції «Просто неба» також виникли питання до активістів HARD BASS Lviv щодо текстів пісень, під які вони танцюють, зокрема, фрази «Толерастам тут не місце». Також зацікавило походження та значення зіга-шоту – елементу танцю hard bass, який, за інформацією їхньої групи, виник у Львові і заключається в поєднанні традиційного хардбасу з періодичним скидуванням правої руки від серця вгору. На жаль, відповіді на ці запитання ми не отримали.

Розмовляв Григорій Семенчук

ПРОФЕСІЯ «ПРИДУРОК»

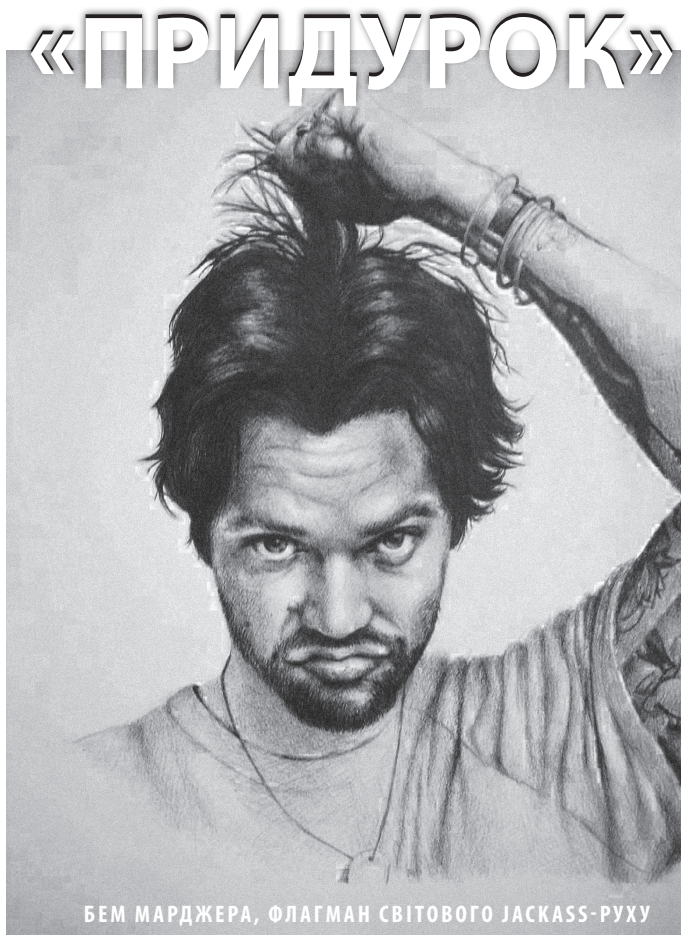
Якщо раптом, йдучи по вулиці, ви побачите голого хлопця, який, намастившись з ніг до голови кремом, сидить на унітазі, або в громадському транспорті бешкетник підпалить макітру свого товариша та почне її несамовито гасити, забризкуючи всіх пасажирів піною з вогнегасника, чи може хтось просто впаде перед вами, вистрибнувши невідомо звідки на скейтборді, підніметься, вправить вивихнуту кістку, та чимдуж побіжить далі, не лякайтесь, це всього лише «диваки» або «придурки» – наш український аналог буржуйських jass.

А почалося все з того, як дехто Джоні Ноксвіл, блазень і придуркуватий каскадер, в 1999 році вирішив повипробувати на собі різні захисні пристрої, про що описав у скейтерському гумористичному журналі Big Brother. Згодом «катування» Джоні електрошокером, перцевим газовим балончиком та розстріл по куленепробивному жилету були зафільмовані та швидко стали хітом серед американської молоді. Також до виконання несамовитих трюків Ноксвіла, з подальшим їх фільмуванням, приєдналися майбутні учасники jass Джейсон «пісяючий хлопчик» Акуна та клоун з Флориди Стів О. Пізніше Джоні Ноксвіл познайомився з Бемом Марджерой та його командою жартівників та трюкачів SKY Crew. Вони запросили професійного каскадера Ерена Макгіхі і остаточно сформували склад проекту «Jackass», виконавчими продюсерами якого стали режисер Спайк Джонс та Джоні Ноксвіл. Проект був реалізований в доволі популярному телевізійному шоу на каналі MTV.

Через надмірну жорстокість та небезпеку трюків, які виконувала команда jass, а також через дурнуватих підлітків, які, попри численні попередження авторів проекту, намагалися повторити трюки, на телешоу здійснювався постійний тиск з боку влади, доки MTV не прогнувся та не переніс трансляцію на більш пізніший час, а потім і взагалі закрити шоу, хоча повтори старих серій, транслюють і до сьогодні.

Члени Jackass не припинили свою діяльність, і продовжували активно виконувати різні трюки та фільмувати їх. В 2002 році компанія Paramount Pictures випустила в прокат документальну комедію «Диваки: фільм», а в 2006 світ побачив «Диваки 2» або «Придурки». Ніякого сценарію ця стрічка не містить, а лише набір шалених трюків та жартів у виконанні команди Jackass. В 2010 р. вийшло продовження Диваків в 3-д форматі під назвою «Диваки 3D».

Шалена популярність руху Jackass спричинила виникнення нових команд в різних країнах світу, таких як Dirty Sanchez в Великобританії, Dudesons в Фінляндії, російські команди Debloids та The Fluffy Bricks та багато інших. Не обійшла ця течія стороною і Україну. Розпочали вітчизняні придурки свою діяльність в 2002 році в м. Черкаси, а в 2005 р. київська jass команда Panica набула доволі великої популярності, а її учасники встигли засвітитися в багатьох ЗМІ. Осо-

БЕМ МАРДЖЕРА, ФЛАГМАН СВІТОВОГО JASS-KASS-РУХУ

бливістю цієї команди була деяка зацикленість на жартах, пов'язаних із появою в оголеному вигляді в людних місцях, а також із травмонезбезпечними стрибками з різних об'єктів, із самопідпаленням, самозабрудненням та непристойними домаганнями до простих перехожих. Члени команди були неодноразово затримані правоохоронцями, а двоє хлопців – Sharik, з команди Panica, та Тол, з команди Warning Psihi, навіть були змушені відбути адміністративне покарання у вигляді 10 діб арешту за свою витівку із підпаленням голови свого товариша в вагоні метро, із подальшим її гасінням з вогнегасника.

Більшість оточуючих сприймають жарти диваків доволі негативно, і навіть пояснюють їхні витівки психічними відхиленнями. Але спеціалісти стверджують, така поведінка не є проявом психічного захворювання, і пояснюють це явище занепадом суспільної моралі, та схильністю підлітків до протидії загальноприйнятим соціальним нормам. І, якщо, американські jass пояснюють, що роблять це заради того, щоб люди усміхались, то українські учасники коментують, що все що вони виконують, робиться для того, щоб їхнє життя було яскравим і незвичайним, а не сірим як в решти людей, і роблять це тому, що просто їм це подобається. Насправді, є і друга сторона монети. Діяльність диваків приносить і непоганий заробіток. Телекомпанії прагнуть купити права на трансляцію телешоу за участю трюкачів з jass команд, багато розважальних масових заходів так само запрошують їх показати дещо зі свого репертуару. Тому можна сказати, що для справжнього талановитого дивака, його витівки є не тільки його хобі, але і професією, або навіть справою цілого життя.

Можливо сьогодні наше суспільство ще не готове спокійно сприймати такі речі, але все ж такі існування цих людей робить наше життя веселішим і різноманітнішим, чого іноді нам всім так не вистачає. Головне не переходити межу між жартом та хамством, між трюкацтвом та самокаліцтвом, і не накликати на себе гнів правоохоронців, і, можливо, настане день, коли слово «придурок» набуде позитивного значення.

СУСПІЛЬСТВО І СУБКУЛЬТУРИ

Всі ідеї смертні

Всі ідеї смертні

Всі ідеї смертні

Всі ідеї смертні

Всі ідеї смертні

Юкіо Місіма

У десять років я був сірим мишеням – мішенню і об'єктом домагань пацюків і змії. Я уникав очної ставки на звороті від школи. Намагався бути непомітною тваринкою. Але в одинадцять років все змінилося. Я став денді. Я почав слідкувати за своєю зовнішністю. За своїми оджеми. Якщо всі одягали модні костюми, я ставав антимодним. Відриваючи гудзики чи загинаючи під низ комір шкільного піджака. В моїй шафі було 20 сорочок, десять штанів, двадцять чотири хустинки, 12 пар шкарпеток. Я зачитувався Байроном і Оскаром Уайльдом. Пацюки і змії облязли мене десятою дорогою. Я був нецікавим для них.

Щоби щось змінити, я став байкером, – не мотобайкером, з приналежністю до мотоклубу і участю в байк-шоу, – а звичайним байкером на «Зайчику». В 12 мені подарували «Орльонок» з верхньою рамою. Можете собі уявити, як я виріс в очах «зайчикобайкерів». Я найжджав на дітей, збивав собак, давив голубів... це неповний перелік переваг, який дає «Ерелюкас». Тоді моїми музичними захопленнями були Guns N' Roses, Metallica, Motörhead і ZZ Top. Змії мене боялися, пацюки не висовувалися.

Щоби якось привернути увагу плазунів і гризунів, я перетворився на хіпі. Це такі брудні, вошиві і волохаті істоти, ви їх маєте знати, хоча би бачили, вони їдять їжу зі смітників і протестують проти війни (сучасний аналог фріганів). У тринадцять років я познайомився із дівчиною. Вона була з іншого кола, з яппі, себто дочкою одного яппі, бізнесмена, справжньої акули, кар'єриста і капіталіста. Я ж був маргіналом, повним аутсайдером, і хотів звичайних розваг. Make Love, Not War! All You Need Is Love!!! Більше мене не цікавило. Вибач, сказала мені яппігерла, ти – маргінал, ти – повний аутсайдер, наголосила вона.

Після Кена Кізі я підсів на Енді Уорхола. Kiss. Blow Job. Sleep. Empire. Mario Banana. Couch. Eat. Зараз це все можливо. І тоді було можливо. Тільки нікому не потрібно. Ну ніхто зараз не згадає про Лу Ріда і Velvet Underground, ніхто, крім мене. Лише в моїх навушниках не змовкає чарівний голос Лу. Ось тому я став панком. Звісно, на концерти Ramones і Television я так і не потрапив, проте вдовольнявся записами V.A. на різноманітних збірниках, які тільки-но потрапляли до моїх шипованих і браслетованих рук. Тепер змії і пацюки не могли до мене підповзти лише тому, що могли поранитися.

За інерцією я став скінхедом. Ben Sherman, лівайси, Harrington і вишневі черевики Dr. Martens. Все як має бути. Як повинно бути. «Мартенсами» я розчавлював пацюків і копав змії подальше. Мене боялися. Нарешті я міг про

себе сказати, гей (з англ. Oi!) ти, подивись на мене, я тут, перед тобою... чому ти тікаєш? стій! чуєш мене? Ні, не чуєть. Пацюки першими відчують небезпеку, за ними плазуни, і потім ми, скіни, намагаємося їх наздогнати, марно, в пацюків чотири лапи, від страху вони залишають маленькі чорні цятки, змії вигинаються, вони рухливі і невловимі, їх важко спіймати, ми кричимо, змії нас не чуєть, ми тупочемо черевиками, змії вловлюють вібрації ґрунту і зникають з наших очей. Ми губимо слід. У пабі на нас чекає холодне світле пиво під «Skinhead Moonstomp» Symarip і «The Liquidator» Harry J Allstars. Я п'ятнадцятирічний скінхед і я пишаюся цим.

Я закохався вдруге у фан-секторі. Тоді я був футбольним фанатом, а Лола – подругою якогось ультраса, який називав Stone Island і Lacoste своїми улюбленими футболками. Мені начхати на це. В мене свої неписані правила. Ми зазвичай пасемо задніх, проте сьогодні нам потрібна була перемога, адже ми всі цього прагнули. Ми виграли з рахунком 1:0. Після футболу ми пішли в паб. Я підсів до Лоли. Її друг-ультрас сидів на іншому кінці столика. Я заговорив. Я розказував Лолі випадки бійок з поліцейськими, з іншими фірмами, і як у фан-сектор пролазили пацюки та змії в Burberry і Fred Perry, зовнішнім виглядом демонструючи причетність до кежуалс. Я їх ненавидів. За їхнє позерство. За їхню гру на публіку. Вони мене, гадаю, також. Лолі, здається, подобалися мої побрехеньки, і вона впадала у відчай, коли я на хвилинку замовкав, щоб ковтнути свіжого пива чи відійти «у справах». Надвечір, точніше, під ніч, ми з Лолою прощалися коло її будинку в престижному районі. На дворі я побачив червону Ferrari, і промовчав, щоб не спитати, чия вона. Лола мене поцілувала і побігла до ліжечка спатки. Я залишився ні з чим. До біса casuals! До біса футбол!

Мені вісімнадцять. Я в темі sXe. Я не вживаю алкогольних напоїв і не курю тютюну. Я не приймаю ліків і не їм м'яса. Не одягаю виробів з хутра чи шкіри. Шовкові труси – не про мене. Я не відвідую ані цирків, ані зоопарків. Я не вважаю, що люди мають право експлуатувати тварин. Пам'ятаю, як у дитинстві мама заставляла мене фотографуватися з цирковим ведмедем, а я пручався. Я не міг второпати, навіщо робити фотографію з ведмедем? На пам'ять, відповідала мама. Чорт забирай, муркотів я, і вмощувався біля огидної мені тварини. Я міцно підсів на Minor Threat, 7 Seconds і Government Issue. Мені вистачало. У права тварин, антиглобалізм, лібертарний соціалізм і соціальну екологію я не ліз. Мені вистачало власних проблем. Сексуальна дезорієнтація. Підліткові вугрі. Небажання ставати дорослим. Відсутність грошей. Все, що

шкодить на шляху до незалежності. На шляху до емо.

У нашій банді я був найстаршим емо-боєм. Мені було 22. Я прагнув справедливості, але не знаходив її. Я хотів кращого життя для себе, а не цей тупий інтернет. Переписка з dying_star погіршила й до того хиткі стосунки. Нехай вони віртуальні, але вони були. Я дізнався багато цікавого про свою віртуальну пасію, вона ніколи не виходила з дому, і весь час плакала. Навіть, коли переписувалася зі мною. Я втішав її. Заспокоював словами, казав, життя – лайно, вона мені вірила і переставала плакати. Я любив її. Ми переписувалися близько двох років, в мене з'явилася інша пасія, dying_star потроху стиралася з пам'яті, я навіть подумував видалити її з контактів, але щось мене стримувало. Аж раптом dying_star написала мені наступне: «жити довго не значить щасливо». І тоді я зрозумів як сильно люблю її і що не хочу втрачати мою помираючу зірку. Я вирушив до неї, хоч і не знав її конкретної адреси, знав, що в багатоповерхівці на вулиці Драбини, там одна багатоповерхівка, я впізнаю її. Я впізнаю її по трупу на асфальті. Нагорі відчинене вікно, від вітру рами б'ються одна об одну, але скло міцне, витримує вітряні ванни, я бачу цих клятих повзунів і гризунів, вони залазять на dying_star, кусають її, змії обліплюють бідолошну дівчину зубіч, вони де-не-де втримують ікла в неживе тіло і пускають отруту, dying_star помирає вдруге, я все це бачу, але нічого не можу вдіяти, я безпомічний, мені потрібна допомога, чуєте, люди, мені потрібна ваша допомога, я більше так не можу, відпустіть мене, я не хочу приймати в цьому участі, я не хочу відчувати те саме, що і dying_star, мені її шкода!

Гаразд, а що ви скажете про бімбо, жінок, котрі піклуються виключно про свою зовнішність і про те, щоб подобатися чоловікам? Чи про пенсіонерів, котрі постійно чинять психічний терор? Минулофілі, які живуть нав'язливими спогадами про минулу кохану? Студенти, котрі прикидаються бідними, живуть кілька років по сквотах, а потім започатковують власний бізнес? Фактотуми, службовці з широким спектром обов'язків, майстри на всі руки, вірні слуги? Що ви скажете про них? Я промовчу. Тепер я даю можливість висловитися і вам. Все, що вас обурює. Все, що не дає спокійно жити. Адже всі хочуть спокою, так? Всі, крім мене. Якщо ви хочете спокою, я прагнутому галасу. Для вас я назавжди залишися субкультурою. А якщо ви станете субкультурою, я буду субкультурою в субкультури. Ніколи не пробачати. Завжди бути проти.

С с и т

АПОЛОГІЯ ЧЕКАННЯ

У мене погані стосунки з реальністю.

І ще гірші — з теперішнім. В сенсі — з теперішнім часом. Закриваючи різні фрагменти й періоди минулого, як закривають кримінальні справи, і перебуваючи в постійному очікуванні майбутнього (байдуже якого — обіцяної апокаліпси чи наступного року, іноді навіть найближчого дня чи години), не вмію триматися на гребені поточної хвили, не відчуваю миті актуального теперішнього, тобто, по суті, й не живу по-справжньому. Звісно, біологи зафіксують і підтвердять усі аспекти життєдіяльності, психологи пояснять проблему якимись псевдонауковими теоріями, духівники говоритимуть про поневіряння людської душі у темних лабіринтах часу, проте навряд чи це допоможе мені відчувати реальність так, як її, на мою думку, годилося б відчувати істоті живій, мислячій і віруючій.

Тут і тепер мене просто немає. Я — експонат темного минулого і персонаж неясного майбутнього.

Бо так насправді немає жодних «тут» і «тепер»: будь-який фіксований пункт дійсності виявляється таким же ірреальним фантомом, як арифметичний нуль або геометрична точка. Навіть дата народження чи момент смерті, якщо розглядати їх під потужним зомом, насправді виявляються розтягнутим у часі триванням — таким же безкінечним і болісним очікуванням невідомості, як і ціла решта людського життя.

Проте невідомість не лякає мене. Яким би загрозливим не видавалось незбагненне майбутнє, мені комфортніше й природніше чекати його, аніж планувати завтрашній день. Планувати, втілювати проекти й добиватися наміченої мети — прерогатива людей, яким необхідне відчуття контролю ситуації. Знаю багатьох, кому відчуття панування над ситуацією необхідне як дихання. Можливо, в такий спосіб вони вирішують свої особисті стосунки з реальністю. Мені ця метода недоступна. Бо в моїй реальності надто багато ірреального, нереального, надреального, сюрреального, позареального. Себто усього цього порівну. Себто все це й складає так звану «дійсність» — те, що є і діє.

А там, де діє дійсність, людині залишається лише підпорядкована цим діям діяльність. Це і є тією стихією, що пульсує невловимими хвилями так званого «теперішнього».

У нас усе «так зване». Здається, ми давно втратили (а може, ніколи й не знали) властиві, іманентні імена речей і явищ.

Наш єдиний закон — «так заведено». Хоча на запитання, коли, ким і що саме «заходилося», відповіддю у найкращому разі будуть зведений до неба погляд та глухе мовчання.

Єдина спільна для нас усіх психічна домініанта — потреба постійно переконувати себе в тому, що ми реальні, що ми насправді існуємо, маємо власну волю і власний вибір. І це попри те, що ніхто не пояснить ані що таке «реально», ані що таке «насправді», ба навіть у наших дефініціях «правди» — ані слова правди як такої. Та й навіть оте «як таке» — звичайна лінгвістична данина байдужому, мовчазному, позбавленому людських інтерпретацій універсуму.

Бо ми зовсім не певні того, що поза нашими інтерпретаціями цей універсум узагалі існує. Інтерпретації — суть словесні конструкції. Тому й кажемо, що світ постав зі Слова, через Слово уявнився, втілюється і стався. Проте, чим є наші слова? Абсолютна більшість їх є лише назвами інших слів. Ми втратили здатність (а може, ніколи й не вміли) «називати речі своїми іменами». Ми оперуємо означеннями й поняттями так далекими від дійсності (якщо така існує), що, по суті, живемо не в світі явищ і речей, а в світі, збудованому з випадкових найменувань.

Ми не терпимо неназваного. І не довіряємо названому. Ми роззираємося навсібіч і, вважаючи побачене «справжньою дійсністю», називаємо, називаємо, називаємо.

Особисто мені з усіх способів висловлювання найдоречнішими видаються за-

питання. В мене збереглося багато наївних, дитячих запитань, на які так ніхто й не дав відповіді. Та й хто мав би відповідати? Вочевидь, хтось інший, не я. Але хто? Можливо, саме тому, говорячи про свої стосунки з реальністю і цілком логічно почавши з «я», я неunikно переходжу на «ми». Бо там, де «ми» — там чергова інтерпретація у формі «об'єктивного» діагнозу, а там, де «я» — проблема identity й індивідуальна відповідальність.

Коли промовляю багатьом, то й говорю від імені багатьох. А я ж один, і ім'я в мене одне! І в мене погані стосунки з реальністю.

Зате чудові стосунки з невідомістю.

Моє identity позбавлене теперішнього часу.

Зате моя індивідуальна відповідальність — у запитальності. Складаючи з піщинок чужих слів запитання, я будую сипкий фундамент нашого спільного майбутнього.

Ці запитання ні до кого не звернені, проте вони володіють таким потенціалом можливих відповідей та інтерпретацій, що це вселяє нічим не обґрунтовану впевненість: завтрашній день настане, і прийде чергова година, і станеться найближча мить. Основне — дочекатися їх. Мабуть, це очікування і є суттю мого життя.

Можливо, це є суттю і твого життя. Суттю, не позбавлену сенсу.

Якщо тільки знати, що твоє справжнє ім'я — Хтось, Хто Чекає.

Якщо повірити, що крім тебе, чекає ще хтось.

Якщо лише ті, хто чекають, дійсно є.

Іздрік

NOTHING HAPPENS TO ANYBODY WHICH

*(Бог не дає людині випробовувань
понад її сили)
Марк Аврелій Антоній*

Я довго думала про що написати. Спочатку я пробувала приписати собі якусь ідеологію, але я не можу однозначно й чітко визначити яку. Вже багато років мене цікавить культура панків, тому я вирішила написати декілька слів про традицію польської панківської культури.

У Польщі молодіжний рух натхненний ідеями контркультури розвивався інакше, ніж у західних країнах. На це вплинули різноманітні чинники. Найголовнішим є тоталітаризм не схвалюваної комуністичної ідеології, яка зверху нав'язувала однозначні культурні взірці, а також інші традиції та звичаї. Окрім того є інші обставини, такі як: труднощі післявоєнного періоду, чи міграція населення до міст пов'язана з процесом урбанізації та індустріалізації. У той час на свідомість молодого покоління мала вплив "праська весна", "березень 68", протести робітників у Гданську і на цілому узбережжі. Особливе значення мало співіснування двох суперницьких інституцій, ідеології яких запекло боролися між собою за "армію душ", а саме: партії та церкви. Вплив різних чинників зумовив специфічну ситуацію: молоді люди постали перед дилемою. Їм запропонували взірці поведінки, які були кардинально різними.

У Польщі панківські угруповання з'явилися під кінець сімдесятих років і так само як на Заході – це була критична "відповідь" на суспільну та економічну ситуацію. Проте, якщо на Заході панк був насамперед антикапіталістичний, то в Польщі – антикомуністичний. Можна сказати, що ця субкультура потрапила до Польщі, тому що першим містом, у якому вона

з'явилася, був Гданськ. Саме там були організовані перші панківські вечірки, на вулицях Гданська з'явилися люди, що належали до цієї субкультури. Особливим феноменом у нашій країні стала поява панків також у маленьких містечках: Замбруві, Устриках Долішніх, Ключборку чи Оструві Великопольському.

Держава популяризувала ідеал людини дії, що керується принципами соціалізму і своє життя віддає для спільного соціального добра та для майбутнього покоління. Альтернативою для політичної орієнтації був інший взірець, запропонований церквою. Однак ця модель була не надто цікавою для молоді людини, тому не була поширеною серед багатьох. У Польщі ситуація своєрідної "аксіологічної пустки" поєднаної з глибоко вкоріненою свідомістю привабливості західного світу і його культури була сприятливою основою для появи контркультури та альтернативної культури.

Важливу роль для характеристики цього явища відіграє суспільно-політичне тло. Частина молоді компенсувала неможливість створення власних альтернативних груп на протигагу офіційним організаціям, типу "Союз польської молоді", приналежністю до субкультур, яких називали – правильно чи ні – "хуліганськими". З середини шістдесятих років почали з'являтися "інтелектуальні" субкультури у середовищі студентської молоді, яка була на кращому матеріальному та інтелектуальному рівні. Це була контркультурна еліта. Її учасники належали до різних творчих груп і шукали власного "обличчя" поза офіційною культурою. Вони обрали стратегію побудови власних маленьких просторів всередині національної системи. Ці субкультури не мали єдиної назви, але об'єднувалися навколо певної проблематики і популяризували конкретні культурні блага: поезію, літературу чи театр.

Молодь шукає групи чи середовища (школа, клуб, організація) для корисної творчої діяльності, щоб реалізувати певну життєву модель. Фактично небагато є таких, де заперечення і відкидання традиційних культурних взірців не означає тільки зовнішньої відмінної риси і дає результат конструктивної моделі, етосу, активності. Програми типу "Рок ніч" (Нічна телевізійна програма, яка транслювалася в 90-х роках, де виступали польські рок-групи), чи акція "Великий оркестр святкової допомоги" – це краплина в морі потреб загубленої в новій дійсності молоді, яка шукає суб'єктивності та можливості відзначення своєї присутності тут і тепер. Інституційний, юридичний і найважливіше аксіологічний хаос відбивається на житті молодих людей. Разом з великими можливостями виникають великі загрози, а світ перестав бути безпечним.

Панки не формулюють постулатів своєї ідеології, бо це не їхнє завдання. Роздумуючи над феноменом панківської субкультури, я почала б від заперечення тенденції поширеної серед публічної думки, яка дає панкам своєрідну монополію на: вегетаріанство, дивні зачіски, боротьбу за право тварин, важку музику та влаштування демонстрацій. На

HE IS NOT FITTED BY NATURE TO BEAR

мою думку, панк – це щось не окреслене, що кожен може ідентифікувати на свій лад. Завданням панка є одна з тих речей, яку можна відчутти, а не визначити, можна це порівняти з коханням, щастям та довірою. Можливо саме тому, що для панків не існує визначення, я роблю висновок, що панки – прекрасні.

Панк сам по собі не є визначений, але це не означає, що він не є вираженням, бо коли він причетний до чогось, то повинен себе виражати. Не можна говорити про польських панків, оминаючи польську панківську музику. Переломом в польському панк-році був Польський фестиваль музики молодого покоління, який тепер називається Фестивалем польської музики в Яроціні. Завдяки цьому фестивалю він реально існував, його можна було послухати на живо. В Яроціні домінував панк-рок, оскільки початок 80-х років – це часи саме панк-року. Багато музикантів того періоду стверджують, що після воєнного стану це була найголосніша заява. Тому фестиваль був дуже популярним: музиканти, як і панки могли там забавлятися, розмовляти, слухати му-

зику і їм ніхто не заважав. До того ж Яроцін компенсував людям відсутність дисків. Через політику не можна було записувати пісні, які були відверто правдиві або мали щось мудре в собі.

Яроцін, як і весь панківський світогляд, мав свій антиполітичний, антикомуністичний, антиурядовий вимір і музика тих років була найкращою формою вираження цього бунту. Вона давала шанс на інтелектуальну полеміку з ситуацією, оскільки була мистецтвом. Так є і до сьогодні: всі рок-фестивалі мають елементи бунту, тому що молоді люди далі бунтують, тільки тепер, коли вже немає комуністичного устрою, виражають протест в ім'я інших цінностей, які є також дуже важливими. Молодь бачить невідповідність у діях людей, які на їхню думку сповідають хибні принципи: у яких немає місця для порядності чи свободи у ставленні до іншої людини.

До моменту, коли експресія молоді сприймалося з політичної точки зору як опір владі, то це толерувалося принаймні певною частиною дорослого суспільства. Сьогодні ж в інших політичних умовах про

субкультури говориться з упередженням, з негативними асоціаціями, з переконанням про відхилення від норм, або звучить при цьому нотка сентименталізму. Разом з закидами про егоїзм, егоцентризм, відсутність прагнень у молоді, як відлуння повертаються колишні звинувачення про неавтентичність, поверховість, бездумне наслідування західних взірців. Фактично, "ідейні" групи, які ще недавно були популярними серед молоді, втратили своє значення. Поширення інституції масової культури, в якій домінуючими є сексуально-серцеві поради, реклама і найсвіжіші плітки з життя зірок, мали на це великий вплив. Так само як експансія агресивних культур (наприклад, скінхеда). І, на жаль, це не лише наслідок моди і захоплення чужими культурними взірцями.

Дорота Козак

З польської переклала Ірка Фрис

Фото: Ростислав Шпук

фото: Ростислав Шпук

ТАНЯ МАЛЯРЧУК

фото: Ростислав Шпук

БЕЗ ОЗНАК МИСТЕЦЬКОГО ЖИТТЯ

Був 1987 рік.

Європу вже тоді бентежило відчуття, що системи суспільного ладу дають збій. Тож по один бік муру протестували проти комунізму і боролись за повалення режиму, а по інший молодь збиралась на з'їзди соціалістів.

Соціалізм передбачає єднання націй, тому гарячий португалець, опираючись на сформовану віками репутацію свого народу і власний темперамент, закрутив, за своєю звичкою, one-night stand з голландкою.

Він був одружений, вона в стосунках, презервативи, мабуть, суперечили соціалістичній ідеології і рівню їхньої пристрасті, тож довелось голландці пити morning-after pill.

Ефективність 98%, вище (99,2%) тільки чоловіча стерилізація. Але очікувана кровотеча не почалась наступного дня, і навіть наступного місяця, натомість з'явилась неочікувана нудота, а згодом і неочікуваний хлопчик. Португалець, цю історію, як і інші, котрі траплялись з ним по цілому світу, приховав. Голландці з об'єктивних причин це приховати не вдалось, тож спільне проживання, котре в її країні давно прирівнюється до шлюбу, зазнало нищівного удару.

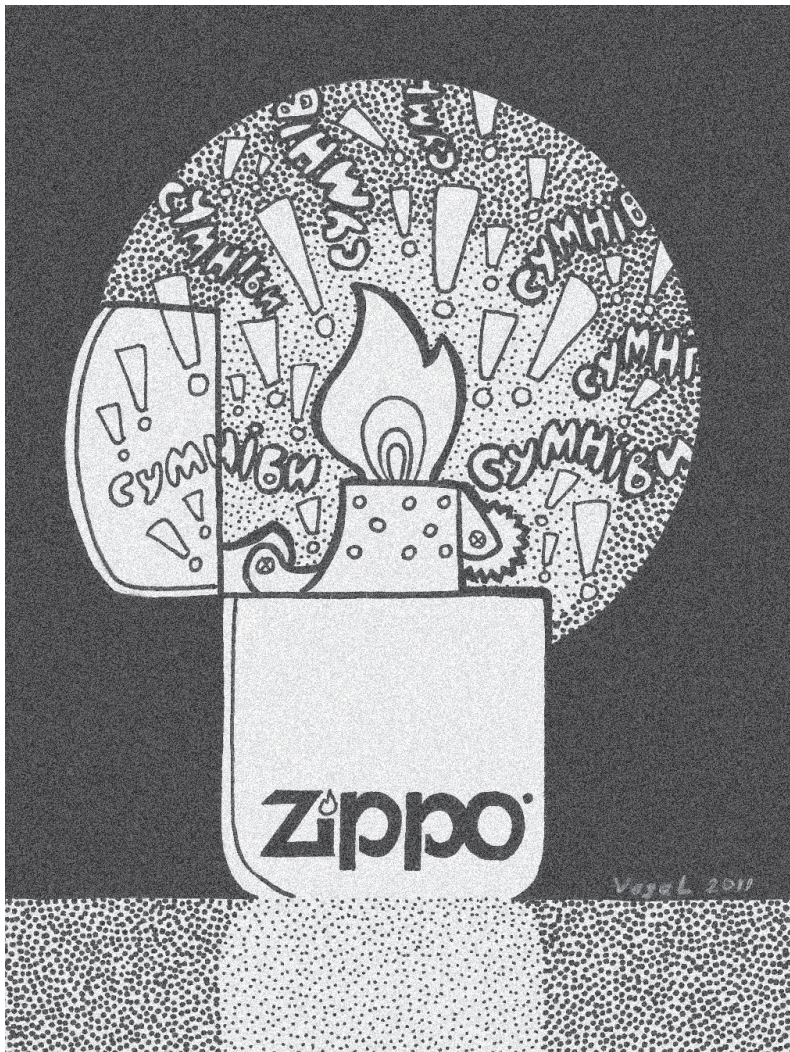
Оскільки у голландців дивні, як на нас, алгоритми думок і емоцій, цей хлопчик мав п'ять батьків. Він виріс дуже світлим і творчим, не в останню чергу через те, що йому з п'яти років доводилось приймати власні рішення і давати раду з цими усіма дорослими, кожен з яких нав'язував своє ідеальне бачення світу і правила поїдання канапок. Тож тепер він живе за принципом «Не заздри жайворонкам, сови приречені бути винахідливими у світі для жайворонків, а це завжди цікавіше!».

Але ця історія – не просто зворушлива замальовка, спрямована на пропаганду проти абортів. Я вбачаю в ній дещо більше: ту магію 0,8% відсотка, яка спрацювала на користь життя мого знайомого. Я взагалі мало у що вірю,

якщо не маю нагоди це помацати, але в останній книжці, якою не на жарт захопилась, мене дуже зачепила ідея лімбу. Тієї особливої території свободи в часопросторі, яка трапляється на межі зіткнення ідеологій, коли в одній остаточно зневірилися, а іншу ще не затвердили. Коли на заміну тоталітаризму ще не встигла прийти анархія, космополітизму – націоналізм, атеїзму – побожність, високим підбором – низькі, і яйця можна починати їсти з того кінця, який до вподоби. Саме тоді виникає відчуття абсолютної свободи. Якщо це ще й збігається з відповідним віком, чомусь, як виявилось за моїми спостереженнями, приблизно восьми-дванадцяти років, тоді є шанс отримати відчуття повного щастя і ейфорії: Праги 1968, Берліну 1988, Фестивалю ВІВІХ у Львові 1992. Час, коли не діють правила і закони, але не тому, що всі вірять у безпредел, а тому, що вірять у щирість людської інтеракції, яка писаних законів не потребує. Коли можна відкрити клуб на спорожній фабриці, маючи автомобільну магнітолу і дешевий алкоголь, коли фести і опен-ейри не потребують зайвих дозволів і внесків від учасників, аби просунутись в шоубізі. Тоді життя справді таке, за яким ностальгують сквотери і вічні гіппі десь у Крістіанії. Тоді у кожному горить ідея, але ні на кого не тисне ідеологія.

Я мала щастя щось схоже пережити: перейти від піонерських галстуків до церковного хору, від шкільної форми до подертих джинсів, і тепер всі свої персональні лімби, у яких справді відчуваю найгармонійніше і найсправжніше, рівняю до того дитячого, хрусткого і чутливого, немов оголений нерв.

Абсолютно очевидно, що для того, аби ефективно керувати більш ніж трьома особами, треба об'єднати їх спільною ідеєю. Якщо ж управляти треба цілим народом, то потрібно створити вже систему, зліпити, як мокру пасочку з піску, докупити погляди, ідеї, переконання, цінності та установки, що

виражають інтереси різних соціальних груп і подати її, як кекс з роздінками у формі ідеології. Саме цим послуговуються державотворці усіх часів і народів, і не лише імперських. «Населенню» скрізь і всюди впарюють ідею увіччану щасливим кінцем. Не обходиться без жертв, бо вірити хочуть не всі і їх доводиться переконувати. Методи бувають різного рівня гуманності: десь ув'язнення на 15 днів – 25 років, а десь кабальні умови кредитів і страхових послуг, які зв'язують по руках і ногах не гірше за міліцейські кайданки. Чим більше я подорожую, тим глибше переконуюсь, що ніде – від соціально забезпеченої Швеції до майже широко комуністичного Китаю, немає в людських очах на вулицях того щастя, котре їм пообіцяли в кінці тяжкого шляху, і ілюзію якого створюють маленькими порціями кожних вихідних у вигляді родинних паркових прогулянок та

інших ідилічно-реklamних картинок. Однакову розгублену фрустрацію переживають і в гуртожитках з тарганами та блощицями, і в помешканнях, де прибирає прислуга. Проте люди не здаються, шукають те щастя, звертаються до першоджерел, до ідейних натхненників, а вони давно поховались за параноями, нагробаним добром, манією переслідування, дауншифтингом чи сифілітичним маразмом. І тут у комусь озивається несміливо той малий, який пережив лімб... , в одному, в другому, в третьому... і вибухають революції, бо немає більше ні терпцю, ні віри...

І саме тоді ненадовго настає омріяна свобода, яку руйнують дуже швидко окресленою ідеологією.

Можливо мені закинуть, що трагедія нинішньої України навпаки у відсутності об'єднаної ідеології. І я погоджусь, якщо йтиметься про національну ідею, проте підняти її з огляду

на історичний і глобальний світовий контекст зараз надто складно, і щирої, незаплямованої інтересами пристрасі, мабуть, вже давно ні у кого з лідерів не залишилось. Проте, уряди скрізь у світі стають дедалі винахідливіші: в ситуаціях, коли ідеї вичерпуються, вони більше не розкручують майбутнє бачення суспільства, а лише обіцяють більше хорошого і менше поганого «вже сьогодні». Заповнюють життя еkleктичними святами і перетворюють скачування рингтонів на нову релігію. Ідеологія поглинання низькопробного несмаку і тихого існування в стані «аби не гірше», так вміло нав'язана тими, хто вгорі, на жаль, дуже ефективно приживається, не залежно від мови і віросповідання і виявляється об'єднаною.

Невже так мало тих хто пам'ятає морозом по шкірі відчуття лімбічного польоту???

Кажуть, що хто не революціонер в двадцять – не має серця, а хто революціонер в тридцять – не має голови. Стосовно моєї безголовості, то так би мовити нуу коментс, але Україна ще ж ТАКА МОЛОДА!

Невже проти неї в особі кожного з нас так ефективно діє вогник запальнички*, що ми так легко починаємо вірити у нав'язані бутафорні ідеології?

Галя Шиян

* Вогник запальнички. Психологічна техніка. Використовується при промивці мозку і тортурх, як перший крок у процесі. Полягає у висловленні суперечностей або заперечень із достатньо крикливим апломбом аби ти врешті почав ставити під сумнів свої власні сприйняття і судження. Свої власні спогади про події. Поки твої сумніви не зіткнуться з твоїми інстинктами і ти не почнеш розчинятись. Це змушує тебе думати: «Хіба він щойно не казав?» «Я не мав рації, коли думав?» Вогник запальнички розтоплює твої переконання, робить тебе маленьким, незахищеним. Він практикується в інформаційному вакуумі, де нічого не може виникнути аби заперечити запальничці. Це атмосфера ввічливості, ретельно підібраних слів, лестощів, приємності між скляними стінами.

ДВЕ ИСТОРИИ

Юрий МЕДВЕДЬ
МЫ ИДЕМ

Все были заняты делом
Сергей отбывал к депутату
Миша пил чай из литровой банки
Дима ждал, когда освободится туалет
Клава курила «Яву»
— Четверг, — вспомнил я вслух
и выдвинулся в книжную лавку

Шел дождь со снегом

Под аркой лежал человек
ничком на асфальте
дрожа всем телом
он даже не пытался подняться
Проходя, я, не стесняясь, посмотрел на бродягу
Он не видел меня
— Нет... нет... нет, — твердил человек
глядя под свод арки
лежа ничком
содрогаясь всем телом
на зассаном асфальте

— Вы за деньгами? — спросила девушка
из книжной лавки
с распушенными волосами
цвета корочки поджаренного батона
«Столовый»
— Да, — сказал я, разглядывая сыпь прыщей
на лбу
и висках
в организме у бледной и тощей девушке из
книжной лавки что-то не ладилось
с обменом веществ.
— Придется подождать, — смутилась она
ведь у нее такие шикарные волосы, а я паялился
на прыщи

Я ждал, разглядывая прилавок:
газеты, журналы, альманахи, сборники,
альбомы...
— Почему вы так мало печатаете стихов Буков-
ски? — услышал я голос девочки
очень неуверенной в себе
Долбанные прыщи!
— Трудно переводить, — ответил я
— Мне нравятся его стихи, вы будете еще их
печатать?
— Будем, — заверил я, продолжая ждать
мне причиталось 30 рублей
Девушка стала говорить, помогая себе руками:
последнее время у нее развелось очень много
ключей от разных квартир
это все ее знакомые
они просят последить з
а своими жилищами...
— Как много пространства вокруг меня, —
удивлялась она. — Это так странно...
Ты начинаешь думать... — (в лавке появился

парень в очках
похоже, ему нравилась прыщавая девушка
кстати, на ней была странная рубашка навывпуск)
— ... что поедешь в одну квартиру... Потом ре-
шаешь ехать в другую...
(парень напряженно слушал и часто мигал)
— ... в конце концов, оказываешься в тре-
тей...
Парень стал расспрашивать, в каких районах на-
ходятся квартиры
Похоже, он искал местечко поближе
Трахнуть он хотел эту девочку

Пришла кассир, я расписался и положил деньги
в карман.

Человек лежал под аркой, обхватив голову ру-
ками
его ноги дергались, словно при беге трусцой
Я остановился
— Парень, ты живой? — крикнул я
Он раздвинул руки и увидел меня
Я увидел его лицо
но не запомнил
— Может, скорую вызвать? — спросил я
— Нет, я иду домой, — ответил он
— А дойдешь? — усмехнулся я
— Я иду

Клава курила «Яву»
Миша пил чай
Дима вышел из туалета
— Там человек под аркой лежит, — объявил
я. — Может, скорую вызвать?
— Деньги получил? — осведомился Дима
— Да. Тридцать рублей
— Видел продавщицу?
— Прыщавую, в рубашке навывпуск?
— Она интересуется стихами Буковски
— Ее больше занимают пустые пространства
Пришел Сергей:
— Там под аркой человек умер, — сказал,
стряхивая капли с куртки
— Я мог бы его спасти! — вырвалось у меня
— Да, подтверждаю, — заверил Дима
— А может, это ему и не надо было, — отметил
Миша
Мы посмеялись,
и каждый занялся своим делом
Неожиданно прорезалось солнце
необыкновенно яркое,
лишь потому, что такое редкое
в нашем городе.

Аркадий ТЮРИН
РОТ ЧТО

Вот что я узнал, когда жил в подвале на Седьмой
линии Васильевского острова.
Что крысы могут падать с потолка.
Что при помощи спичек из сигаретного фильтра
можно сделать лезвие, которое спокойно режет
картонные коробки.
Что даже небольшой кусочек сыра каждый день
помогает зубам не очень-то выпадать — пото-
му что в сыре есть кальций.
Что одеваться можно как угодно смешно, но об-
язательно тепло и чисто.
Что на работе лучше не воровать, даже если ра-
ботодатель откровенно кидает.
Что «педераст» по-азербайджански «гетверан».
Что можно не бриться, если при этом два раза в
день чистить зубы.
Что лучше продолжать отказывать себе в чем-
то, чем начинать позволять.
Что большие раны лучше не дезинфицировать
бензином.
Что если на разгрузку машины ты всегда подхо-
дишь первым, уже не обязательно уходить с нее
последним.
Что когда обувь у тебя чистая, улыбаться полу-
чается лучше.
Что когда чувство одиночества становится
главным, можно разговаривать со своей соба-
кой, которой у тебя нет.
Что если ты действительно этого хочешь, из по-
двала можно вернуться.

фото: Ростислав Шпук

СПОНСОР

Я приїхала сюди з валізкою повною мрій, а трохи згодом моя валізка виявилася порожньою. Я не здала вступного екзамену в універ. Це перший стусан. Мені не дали гуртожитку — другий, я витратила всі, зрештою невеликі гроші отримані від мами — третій. Я сіла на міліну — четвертий. І ось я сиджу в Лазенках, дивлюся на вічно нерухомого Шопена, який на відміну від мене вже нічого не відчуває. Я заздрю йому і відчуваю, що зараз розревуся.

Раптом хтось підходить і стає переді мною. Спершу я зауважую білі кросівки найк, потім голубуваті штанини джинсів, і, коли я піднімаю голову, бачу світле усміхнене обличчя, оточене густими кучерями.

— Здоров, я Аська, — каже незнайома і, дивлячись на мою валізку, додає, — бачу, в тебе проблеми.

— Ева, — відповідаю. — В мене дійсно проблеми. Я розповідаю їй свою коротку і банальну історію. Вона слухає мене уважно, а потім робить висновок, що все складається дуже добре, тому що вона якраз шукає співмешканку. Аська знайшла двохкімнатну квартиру, ціна помірна — тисяча п'ятсот злотих, хоча насправді їй це не настільки важливо. Вона просто не хоче жити самотньо і все. Час від часу Аська впадає в депресію і хоче з кимось бути. Я не поділяю її думки щодо ціни за оренду і напевно маю здивований вираз, бо Аська додає, що тут, у Варшавці, зазвичай ціни вищі на такі квартири, тому не треба навіть задумуватися. — Але звідки мені взяти стільки бабла? — шепочу я. — Ми про це подумавмо, — відповідає Аська і питає, що я взагалі думаю робити. Я кажу, що хочу вчитися, але з універсом не вийшло, тож... Є інші можливості, — перериває Аська, — йди в приватний заклад. Засмучено киваю головою. — Де мені взяти стільки грошей? — Не переживай про це, — рішуче говорить Аська. — Бери валізу і женемо. Я домовилася з тим чуваком, який тримає для мене квартиру. Сідаємо в автобус і їдемо в район Грохова.

Квартира невелика, але щойно після ремонту. Ще чути запах фарби. Сучасна кухня, дві невеликі скромно обставлені кімнати, ванна викладена блакитною керамічною плиткою. — Ми беремо, — вирішує Аська, перш ніж я встигаю відкрити рот. — Але, знаєте... — вона звертається з сяючою усмішкою до власника — ми не маємо грошей на заставу. Можемо заплатити за цей місяць. Але, як бачите, ми чесні та спокійні дівчата: не п'ємо, не куримо, не влаштуємо

бешкети і взагалі... Ну то що? Ви ще зберегли віру в людей? — запитує, значуще підморгуючи. Я бачу, що вона добре вміє заговорювати зуби, бо дядько м'якне. Аська витягає з гаманця гроші і коли власник питає про контракт, вона махає рукою, кажучи, непотрібно, адже ми все ж таки довіряємо один одному.

Чувак пішов, а я стою як заціпеніла. Чесно признаюся Аській, що не маю грошей, а вона відповідає, віддає, коли матимеш. Бабло — не проблема. — Чи ти думаєш, що мені не вистарчає на заставу? — вона відразу запитує. — Звісно, що вистарчає. Але навщо переплачувати? — Аська, скажи, в тебе є хлопець? — запитую тихо. — Вона відповідає неохоче. — То чому я? Чому ти не хочеш жити з ним? — Не хочу, це б ускладнило мені життя... Я вже нічого не питаю того дня. Згодом також. Я не хочу відштовхнути її від себе та й вважаю, що кожен має право на приватність.

Аська — добра дівчина. Ми встановлюємо правила, яких маємо дотримуватися. Одне з них звучить: жодних хлопців на ніч. Мені це не до душі, бо я надіялася, що інколи зможу довше побути з Камілем. Він живе в тітки, там про наші спільні ночі не може бути й мови. Але в мене немає грошей, я вишу на шії в Аськи, тому й не ставлю умов. Крім того, Аська все-таки допомогла мені в найтяжчу хвилину. Без неї я би все ще сиділа перед Шопеном і думала, що маю робити.

Тиждень минає швидко, а я все ще сиджу на шії в Аськи. Нарешті вирішую поїхати до батьків, щоб випросити в них трохи грошей. Мені вдається роздобути тисячу злотих. Цього вистарчить, щоб заплатити за перший місяць навчання. І я не хотю думати, що буде далі. Знаю лише одне: за собою не виживу, а я ще ж вишу Аську за хату...

Аська зникає на цілі вечори. Перед виходом вона наряджається як на бал до принца. Я із заздрістю дивлюся на її речі — фірмову білизну, модні і звісно дорогі шмотки. Мені цікаво, звідки в неї всі ці речі, але я не смію запитати її про це. Думаю, що в неї круті пахани і даю собі спокій. Аж до певного вечора... Сиджу собі сама, Аськи немає, а тут дзвонить телефон. Я надіюся, що дзвонить мій хлопець Каміль, тому беру слухавку. Якийсь чоловік просить покликати Аську. Напевно батько Аськи, бо в нього такий голос... Ну, сама не знаю, чому я так вирішила, але я в цьому впевнена. Я відповідаю, що Аськи немає, а він — що ще подзвонить.

Скрегіт ключа в замку. То Аська. Я їй кажу, що до неї дзвонили — мабуть, батько. Вона дивиться на мене трохи здивовано і відразу ж відповідає, що не має батька. Аська мовчить хвилину, а потім озивається гордо, так ніби сподіваючись нападу з мого боку, що то чоловік, з яким вона інколи проводить час. — В тебе такий старший хлопець? — питаю здивовано. — Ти дурненька і нічого не розумієш, — каже Аська з посмішкою. Та я знаю, що це нещиро. — Це не мій хлопець... Це, якби тобі сказати, мій спонсор. У мене, мабуть, дибільна міна, бо Аська починає мені пояснювати в чому річ. Виявляється, що вона зустрічається з цим чоловіком за гроші.

Тобто не тільки зустрічається, але й спить з ним, коли той приїжджає у Варшаву. Одним словом, в таких випадках її час належить йому. І тому в неї дорога білизна і фірмові шмотки. І гроші на помешкання і на навчання... Аська запевняє, що чоловік нормальок. Спочатку вони йдуть на вечерю, бо він любить показатися з молодістю дівчиною, а потім секс за його бажанням. — Аська, і ти з ним все? — питаю з жахом. — Ну, я ж тобі казала, що за його бажанням... — І робиш йому мінет? — питаю недовіриливо. — Якщо він хоче... — відповідає Аська. — А що каже твій хлопець? — я питаю. — Мій хлопець нічого не знає. І зрештою, яке йому сране діло, — додає зісно. Це не його справа. Як ти думаєш, що я робила б у цьому місті без бабла? На паханів я не можу надіятися, а мушу закінчити навчання, оплатити житло, купити шмотки. Можна сказати, що я його навіть люблю. А закінчу навчання, знайду класну роботу, то покину з цим. Але зараз...

Я мовчу, приголомшена, а потім питаю: — Як ти себе в цій ситуації почуваєш? — Відстань, — відповідає Аська і я відчуваю роздратування в її голосі. А вона мене зухвало запитує: А ти, моя дорогенька, що ти думаєш робити? З повітря висмоктати бабло? Твій хлопець тобі позичить? Подумай про це, бо висис мені трохи бабла, а крім того місяць швидко мине. І що тоді? Все кинеш? Я щіплюю зуби. — Ні, не кину. Пошукаю роботу, десь зачплюся... — Ну, то успіхів тобі в міських джунглях. Не будуй тільки великих ілюзій. Я теж пробувала як і ти, але потім махнула рукою. Я волюю прямувати до мети реактивним літаком, а не товарним потягом. Що я тобі говоритиму. Поживемо, побачимо. — Поживемо, побачимо... я повторюю її слова, думаючи про Каміля і про те, як дістати гроші.

Малгожата Цімець-Гутовська
З польської переклала Ірка Фрис

ПОЕТИЧНІ СТОРІНКИ

Мирослав БОДНАР

Івано-Франківськ

МЕРТВИЙ СЕЗОН

1. Ранок

Стежка, якою ідеш, і на кеди лягає сірий пил,
веде до глухого закамарку в нитках павутини.
Засмаглими руками з ріками здутих від праці жил
Бог розгорнув над містом прапор Аргентини.

Біліють вапнякові схили над рікою,
видніються черепашки – раніше тут було море.
Сумна худоба виходить із затінку до водопою,
повітря довкола – свіже, чисте й прозоре.

2. Обід

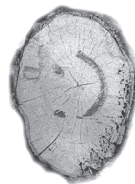
Сонце пускає своє жовте тепле коріння вглиб,
торкає ним зерно, що зріє в зеленому колоссі,
пірнає з умінням глибоководних озерних риб
і плутається, наче у водоростях, в твоєму волоссі.

Пашіють рослини, яких нема ніде більше в цих широтах,
лютіють мухи, гостро виснучи в повітрі, ніби шпиці.
Внизу – вогкі заплави, очерет, гнізда птахів на болотах,
а на пригірках краплями крові в траві червоніють суниці.

3. Вечір

Малиновий кисіль над горизонтом, сутінки,
вертаєшся до міста повний піднесення і спокою.
Під ногами осипаються крихкі піщані суглинки,
прапор тріпоче на вітрі, пролітають качки над осокою.

Підлітки у дворі підтягують велосипедні спиці,
на пустирях палають автомобільні скати.
Давно позачинялись цинамонові крамниці,
підходить ніч, можна спокійно лягати спати.

Сьогодні нарешті запахло весною
і в нашому спальному районі,
і пацани, між порно й футбольною грою,
знову куритимуть драп на балконі.

Скреснуть калюжі, озера та ріки,
птахи озвучать наш затишний двір.
Повилазять алкоголіки і фріки
зі своїх холодних нір.

Під будинком зберуться ветерани,
переповідадуть історії фронтів,
будуть зализувати рани
і губитимуть папіроси в траві.

Висиплять діти з гумовими м'ячами,
щоб розбивати носи та лікті.
Вертатимуть додому з плачами
і застрягатимуть у ліфті.

Вечорами лунатимуть бандитські пісні
з крадених мобільних телефонів –
це підлітки радітимуть весні,
маючи повні кишені гандонів.

Втомлені чоловіки ітимуть з роботи,
не оминаючи по дорозі жоден буфет.
Даруватимуть жінкам парфуми й колготи,
вважаючи, що заслужили на мінет.

Наркомани повиходять з темних підвалів,
мружачись від сонця і тримаючи в кишенях трамадол.
І посипеться чорний пісок з їхніх порізів та шрамів,
і з вінілів їхніх залунає рок-н-рол.

І потягнуться довгі дні,
ніби колони фур.
Все, що було зимою, лишиться на дні
і зазеленіє виноградом мур.

Ця вогкість по ровах, ця літня задуха,
цей шал стихій, ця круговерть, цей запах сіна!
Усе це сповнене Отця і Сина, і Святого Духа.
І ти проказуєш молитву, впадши на коліна:

«Блаженне яскраве світло твоє, Боже.
Блаженна соковита зелень твоя, Господи.
Сидіти в місті взаперті в цей час негоже,
покинь його і серед небес цих ось впади.

Голосу довколишніх лісів тихий сплеск,
запах просторих полів ніжний прибій
в себе вбери, наче світло з небес,
і тримай обережно на кінчиках вії.

Відчуй, як пульсує цей мертвий сезон,
вдихни це повітря, ці пахощі раю.
Вгору поглянь, десь туди, де озон,
і промов: я відходжу, спокійно вмираю».

Повняться соками трави лісів та полів,
купчаться риби у водах озер та річок.
Ти упав горлиць, ти згорів, ти зітлів,
ти попався нарешті на Божий гачок.

ПОЕТИЧНІ СТОРІНКИ

Лес Вікс / Les Wicks

Адаптація віршів українською — Юрій Завадський, 2011

Австралія

ЕПІЗОДИЧНЕ ЗАДОВОЛЕННЯ

Убий kota.

Твого імені замало.
Довірся своїм рукам.
Убий kota. Зроби Це.
Не дай жebraкам забрати все, зберися.
Твій вибір – сьогодні на сьогодні.

Тaesниця в шаровості, не втерпіти...
гарне життя є приростом шарів.
Досі ти досяг
подружжя, іпотеки, влади й гідності,
ніщо не піддається
означеності зими.

І ти повинен будеш убити kota,

який не мав імені,
можливо, лише раз пещений,
безглуздо гордий в хвилинній небезпеці.
Ще гірше тоді, коли шрами -
пікантно-синюваті, а зуби – відсутні,
але глухе котяче виття
розгрібає сонну ніч.

В нього ніколи не було людей,
але в свій спосіб він знає точний заклик до їжі.
Джефрі сказав так. Підійти, схопити,
тоді задушити. Зловісна, миттєва бійка -
дряпається перед смертю.
Цей чоловік кинув помаранч, порожній панцир -
він упав, як втомлений подих. Той
порожній кістяний м'яч,
похований під поголеним квадратом дерну №4.

Наступного дня подував вітер прошутто,
його власна віра в комфорт
зігрівала недільні руки.
Нам відомий цей вибір. Кінець.
Він перетворюється на спрямовану комету
первісного щастя.
Трава виросла яскравішою.
Все вагоме перемагає.

Кожна сторінка
в нікудишніх біографіях -
значніша, значніша,
аніж сон на вістрі чарів.

Крадії, кайдани і Hugo Boss
дивують дітей, які, повернувшись зі школи,
стають схожими на татуса,
і дружина тренує стегна
у кімнатах, повних світла.

ТЕРМІНАЛ 1

Випадкові молекули, осінній заколот
крізь автоматичні двері,
навощені кавою перед
залом очікування.
Підрізати рай, волікти хмару
до керамічного басейну цього дня -
ось справа зірок.

Наплічний крам і скручений коц,
безвільні очі,
ми – грані й опори.
Безпека кордонів джинсового одягу...
Кабіна, двері, оплески з розгубленими цьомками,
цей (о шостій ранку!) сімейний офіціоз.
Моя дочка повернулася
з медалями й абсентом Холодної війни.

ПЕРСПЕКТИВА

Ми жували гори -
земля-оболонка.
Зірки в камені
годують наш кістковий голод.

Що залишається?
Астероїдне життя,
сміття й свинцевий пил.
Будь позитивним,
радіоактивним.
Наше майбутнє спалахує,
ніби кашель у темряві.

Лес Вікс (1955) - австралійський поет, видавець і редактор. Він володіє довжелезним списком здобутків у літературі, видавничій та фестивалній діяльності. Отримав ряд літературних нагород. Видав вісім поетичних книг: "The Vanguard Sleeps In" (1981), "Cannibals" (1985), "Tickle" (1993), "Nitty Gritty" (1997), "The Ways of Waves" (2000), "Appetites of Light" (2002), "Stories of the Feet" (2004), "The Ambrosiacs" (2009).

Лес Вікс виріс у передмісті Сіднея. Грав у гурті "Iron Mouth". В'єтнам роз'єднав його сім'ю, і Лес рано навчився бути самостійним. У 17 вперше опублікував вірша і організував страйк серед учнів середніх шкіл. Він отримав історичну освіту в Університеті Маквері, а також здобув безліч навиків, мешкаючи в Сіднеї та Лондоні. Наприкінці 1970-х вперше спробував себе як видавця - разом із Біллом Ферров організував видавництво "Meuse Press", яке орієнтувалося на високі стандарти в австралійській поезії. Лес Вікс був співорганізатором Спілки поетів у Новому Південному Вельсі. З 1980-х, після отримання диплома в галузі індустріального права в Університеті Сіднею, працював як правозахисник в інтересах багатьох професійних спілок.

ПІСНЯ-ПРОТЕСТ АБО «ДИВНИЙ ЦЕЙ СВІТ»

На даний час усе є ідеологією. В принципі важко знайти таку сферу людського життя, яка була б незалежною від менш чи більш прихованих поглядів, зацікавлень, повідомлень, цілей, цінностей чи прагнень. Якщо ж говорити про ідеологію, то часто йдеться також про політику. Де ж закінчується ідеологія і починається політика? Чи загалом ці два елементи так сильно пов'язані між собою, що окремо нічого не означають? Чи ідеологія – це чиста думка, а політика – її втілення у життя? Важко знайти сферу людського життя позбавлену ідеології, і також проблемно знайти сферу вільну від політики. Бо на сьогодні все стало як ідеологічним, так і політичним. Зате маємо типову проблему з ідеологією – вона не завжди (а може й ніколи) є помітною. До неї неможливо доторкнутися, побачити чи покусувати. Це, зазвичай, приховані та ретельно замасковані значення, повідомлення та перекази. Простіше кажучи, коли ми маємо справу з релігією, політикою, екологічними рухами, фемінізмом, мистецтвом чи субкультурами, ми вважаємо їх ідеологічними, навіть не задумуючись, що вони взагалі означають.

У Польщі говорять, що соціалізм був ідеологією. Понад 40 років польському суспільству насаджували ідеологічну концепцію нової влади, економіки, релігії та, передусім, людини. На знак протесту проти соціалізму виникла свого роду контр-ідеологія з власним визначенням того, якою є дійсність, чим є світ і яку роль в ньому відіграє людина. Парадоксально, але ПНР була золотою епохою польської музики, літератури і мистецтва. Навіть більше: ідейної музики, літератури та мистецтва, що виражали протест і бунт проти дійсності. Це були тріумфальні часи для радіо «Трійка» з його списком хітів, попри невипущу цензуру з боку влади; це фестиваль у Яроціні – перший музичний альтернативний фестиваль, де робили свої перші кроки у подальшому найважливіші представники польської музичної сцени; це також часи публічних протестів та акцій активних перформерів. Після події 1989 року, коли польське суспільство повалило старий режим, здавалося, що ось з'явився новий світ, незалежний від ідеологій. Сумно, але музиканти перестали писати дошкульні тексти, а письменники забули, якою зброєю може стати

перо. Правда натомість така, що одну ідеологію замінила інша, навіть ще більше небезпечна, бо прозоріша і невидима.

Саме про це написана ця стаття – дуже ідеологічна як за формою, так і за змістом. Для цієї статті я створила – також ідеологічний – список хітів, без яких, на мою думку, не існує польської музичної сцени. Це більше, ніж просто пісеньки – це повідомлення, чітко сформульовані ідеології проти т.зв. мейнстріму. Ці пісні започаткували нові рухи та запал молоді і вони виражають бунт проти дійсності – тому їхня роль у суспільстві була набагато більшою, ніж просто естетичний виступ.

Отож, починаємо:

Десяте місце – Перфект «Хочемо бути собою».

Свій ідеологічний список «Пісень-протестів» я розпочинаю цілком поміркованим текстом. Адже група «Перфект» належала до мейнстріму у широкому розумінні цього слова, грала добрий рок і брала участь у найважливіших польських музичних фестивалях. Роль головного лідера групи Збігнева Голдиса для розвитку польської музики є неоціненна. Автор текстів, гітарист і, передусім, засновник групи. І хоч зараз «Перфект» не відіграє важливої ролі на польській музичній сцені, виступаючи на другорядних фестивалях, ніхто не заперечить факту, що це легендарна група. А їхній відомий хіт-заклик: «Хочемо бути собою! Нарешті хочемо бути собою!» надовго залишиться на вустах кожного покоління.

Дев'яте місце – Януш Рейхель «Ясек – мирний художник».

Тепер ми входимо на шлях альтернативної музики. Сьогодні Януша Рейхеля знають переважно панки – якщо молодше покоління взагалі його пам'ятає. Однак його пісня є важливою, розповідає про молодого хлопця, який вирішив бути художником, «оскільки не любить війни і волів би оздоблювати фасади». Спокійна пісенька на фоні тихої гітари, але у Польщі важко знайти схожий пацифістський, антирасистський та антиксенофобський маніфест.

Восьме місце – Седес «Всі ми покутуємо».

Знову – польський панк. Ну що ж, 80 і 90 рр. – золота ера польського панку. На цей раз набагато гостріший текст. «Всі ми покутуємо за те, що живемо» – голосно кричить вокаліст у приспіві. Пісенька розповідає про сіру та сумну реальність польських мікрорайонів, втомлених людей і відсутності майбутнього для молодого покоління. Пісня-гімн польських панків.

Сьоме місце – KSU «Проти течії».

*«Ніколи не пробуй йти проти течії
Ніколи не намагайся шукати причин
Не виривайся з шеренги
Адже ти – ніщо».*

Гурт KSU був створений групою друзів з Бещадів. У своїх піснях вони поєднують панківський бунт проти реальності із захопленням

гірськими пейзажами (і саме тому в частині текстів йдеться лише про Бещади). Свого часу їхній вплив на польську молодь був таким сильним, що проголошувалася Вільна Бещадська республіка, а молоді люди з цілої Польщі кидали все і їхали в Бещади, щоб жити ближче до природи і... музики KSU.

Шосте місце – Клаусс Мітфох «Боже, як я тішусь».

На перший погляд може здатися, що ця група сьогодні вже зовсім забута, однак її головний лідер – Лех Янерка є одним з найбільш альтернативних польських митців з глибокими текстами, якому все ж таки вдалося уникнути чуйного вуха цензури. Пісні зовсім прості, але в них прихований важливий зміст. «Боже, як я тішусь, що маю в кишені трохи грошей і можу почати жити, світ – прекрасний, а я задоволений» – справа в тому, що в ті часи мало хто мав гроші (а ще рідше щось можна було за них купити), тому кишені були пусті, а світ не такий вже й прекрасний, а люди не такі задоволені.

П'яте місце – Маанам «Нічний патруль».

Першу п'ятірку відкриває «Маанам». Всі мої знайомі знають, що я обожнюю «Маанам». Що ж, «Маанам», то «Маанам» – справжня легенда з ексцентричною вокалісткою Корою Яцковською. Пісня «Нічний патруль» написана в стилі колісанки для дитини, хоча аж ніяк не скерована до дитини:

*«Нічний патруль вартує, пильно вдивляється,
Охоче прямує, заглядає у вікна,
Оглядає все навколо,
Все в порядку, тож все спочатку».*

Додаймо до цього, що Кора, співаючи цю пісню завжди, вдягала темні окуляри (і так само її фанати) і було зрозуміло про що (радіше про кого) всі разом співають.

Четверте місце – Республіка «Білий прапор»

Група «Республіка» – наступна легенда. Це не просто музичний гурт – це ціла контркультура, яка виросла навколо нього. Білий прапор є їхнім головним зображенням, розпізнавальним знаком: чорно-білі смужки. Саме так (наприклад, одягаючи чорно-білі галстуки) музиканти демонстрували чорно-білий світ цензури і оточуючої дійсності. Схоже було серед молоді: якщо хтось починав носити чорно-білий одяг ставало зрозуміло, чиї вони прихильники. В іншій пісні лідер групи Гжегож Чеховський співає:

*«Комбінат пульсує, ніхто не знає, що він існує,
Янічого не знаю про себе, маю розмірене життя».*

Це одна з найзворушливіших пісень в історії польської музики, важко знайти схожий текст про окрему особистість в колориті суспільної машини.

Третє місце – Культ «Польща».

Подіум відкриває Кажік Сташевський з групою «Культ». Оце вже неабияка історія поль-

ської музики. Кажік – автор багатьох текстів, які описують сірість буднів у Польщі та лицемірство самих поляків. Що тут багато писати, такі твори як: «Польща», «Арах'я», «Ліве ліве льофф», «Горілка», «Целіна» в Польщі повинен знати кожен (і сподіваюся знає).

Друге місце – Бригада Криза «Те, що ти відчуваєш».

«Бригада Криза» з лідером Томком Ліпінським однозначно заслуговує на друге місце. Без цього гурту не було б польського панку! Це була одна з перших груп, яка виступила на фестивалі в Яроціні, на який, незважаючи на найгірший для Польщі період, коли магазинні полиці пустували, з'їхався натовп молоді з ірокезами, у тяжких черевиках і шкіряних куртках «косухах» з написом «Ми – майбутнє цієї країни» – умовно майбутнє, адже всі ми знаємо, що майбутнього немає, а єдине, чого ми хочемо, це – свободи і власної гідності.

Як співає Томек Ліпінський:

*«ми не мусимо катуватися
ненормальною ситуацією
навчимося кохати, перестанемо боятися
життя стане музикою».*

Перше місце – Чеслав Немен «Дивний цей світ».

І увага! На першому місці маємо не панк-рок, зате маємо першу в Польщі «Пісню-протест», проспівану не на альтернативному фестивалі, а на фестивалі в Ополі – найвідомішому і комерційному фестивалі соціалістичної Польщі. Силу цього тексту і його виконання неможливо переоцінити. Цією піснею я, мабуть, завершу свою ідеологічну статтю – висновком, що дивний цей наш (без)ідеологічний світ:

«Дивний цей світ

Де все ще є багато зла

І дивним є те, що вже стільки часу

Одна людина зневажає іншу

Дивний цей світ

Світ людських справ

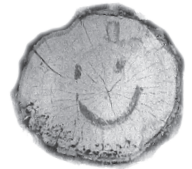
Інколи нема сил признатися

Але часто трапляється, що хоча б злим словом

Вбиваємо як орел

Однак людей доброї волі є більше і я твердо вірю в те,

що завдяки ним цей світ не загине...»

Кароліна Козюра

З польської переклала Ірка Фрис

zumka/mirosedina

Фемі

ЖЕНІІ

ЛІТЕРАТУРНІ РЕЦЕНЗІЇ

Джордж ОРУЭЛЛ
«1984. Скотный Двор»
М.: АСТ, 2006

У СІМ КІМНАТАМ
НОМЕР 101
ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ...

*«Война – это мир
Свобода – это рабство
Незнание – сила»*

1.

Я зустріла Оруела на стіні спокійного кварталу Берліна. «Orwell was right» казав мені стікер. «Оруел мав рацію», – подумала я.

«1984» – це не гарна мелодрама, яку читаєш на ніч, щоб добре мріялось, це не романи Донцової, які я ніколи не читала, але які я уявляю усіма фібрами тіла. Це не історія про Есмеральду і чергового Хуанітоса. І якщо вам підходить, то можете читати. Але тепер, як у справжньому листку-вкладиші до ліків: застереження і побічні ефекти.

Не дивуйтеся, якщо цей роман буде розкладатися вам на цитати, які ви вже чули до цього, на образи, які вже бачили. Він існує самостійно, як і Великий Брат, врешті-решт.

Ви потрапите у міністерство правди, де зникатиме історія і з'являтимуться нові дати, цифри і факти. Адже, якщо ти замінив все в архівах, значить того, що було, вже не немає. Тобі здалося, це тільки твоя уява, того і не могло бути. «Історія зупинилася. Немає нічого, окрім нескінченного теперішнього, де партія завжди права».

Думка може бути злочинною. Навіть міміка і рухи можуть стати запорукою смерті. Діти – шпигуни, які слідкують за своїми батьками. Тілесного кохання немає, адже шлюби тільки для продовження роду. Уся молодь, тобто, усі, хто ще не в шлюбних обітницях, є в Молодіжному Анти-статевому Союзі. Але можна носити цютливий

бантик на талії і не мати її – тієї цноти. Можна жити і прикидатися, а потім ховатися від телеекранів, які всюди, і які завжди слідкують за тобою. Він завжди слідкує за тобою. Він все бачить. Він – Великий Брат.

Мова перебуває у штучному заплідненні, швидше виплідненні. Якщо її спростити до кількох уживаних слів і фраз, ви навіть не зможете подумати про те, що знали до цього. Адже, цих слів немає, а отже, немає цих речей і почуттів.

Тоталітарний режим, про який пише Оруел, сильний. Такий же сильний, як і протидія йому. Але людей завжди лякає одне – смерть. Подумаєш не так – смерть, подивися не так, скажеш щось не так – смерть, смерть, смерть. Тільки цим і може тоталітаризм спонукати людей коритися. Спонукає, так, саме спонукає. Але ж протистояти завжди солодко. Оцей смак і дивне відчуття внизу живота, коли ти кажеш ні. І нехай воно маленьке і тільки власне, але воно вже існує. Вже щось іде не так. Ти вже стоїш на порозі кімнати номер 101, ти вже її відвідувач. Просто тому, що у тебе є ось це ні.

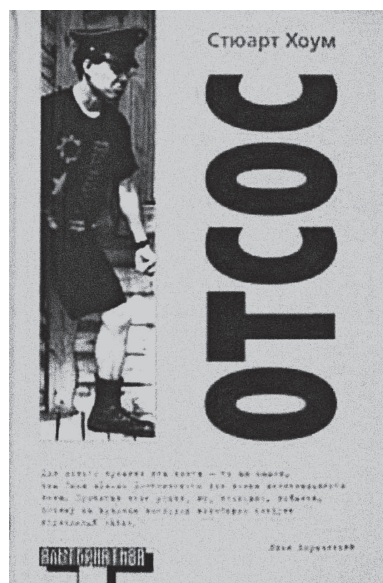
Це історія Його і Її. Це історія Їх.

2.

Можливо ви побачите образи Сталіна і Троцького, бо Оруел змальовує в «1984» саме радянський режим. Водночас він застерігає, що тоталітаризм може з'явитися будь-де. І потрібно правильно і вчасно на це зреагувати.

Після прочитання ця книжка або відкладеться на купу з «галочками», або ж ви побачите в тому, що відбувається зараз, нотки «1984» і бачитимете їх завжди.

Юліана Паранько

Стюарт ХОУМ

«Отсос», «Медленная смерть»
М.: Adaptec/T-ough Press, 2003
М.: АСТ, Компания Адаптек, 2007

ГЕНІАЛЬНА ЛЮДИНА
НЕ ПОВИННА СПАТИ
НА ВУЛИЦІ...

На початку було Слово, і Слово це було Брехня, казав С. Х..

Еліта обов'язково організована меншість, структура контролю якої дозволяє їй панувати над дезорганізованою масою, переконавав С. Х.

Марксизм-ленінізм – вчення для діточок з коледжу, які не пройшли випробувань важких ударів долі, стверджував С. Х.

Демократія і фашизм – це дві політичні форми, які приймає капіталізм залежно від потреб історичного моменту, наголошував С. Х.

Потрібно воювати з системою. Маси лише бездумні зомбі, сидять, дивляться «мило» по тиві і впиваються лагером на вихідних, пояснював С. Х.

Якщо ви не можете уявити собі картину всієї королівської сім'ї, що теліпається на шибениці, ви нічого не тямите в красоті, писав С. Х.

Людам, що потребують твердих фактів, доведеться змиритися з фальсифікацією, обманував С. Х.

P.S. Якщо ви готові до випробувань своїх нервів – це чтиво для вас.

Scum

МЕДЛЕННАЯ СМЕРТЬ 31

МУЗИЧНІ РЕЦЕНЗІЇ

EASTBLOK MUSIC – це музичний лейбл, заснований Александром Каспаровим і Арміном Зіббертом з метою популяризації східноєвропейської музики і мистецтва у Західній Європі. Місцем розташування EASTBLOK MUSIC обрано місто Берлін. І, як зазначає А. Каспаров, недарма: «Берлін є відправним пунктом Східної Європи у Західну. Берлінська сцена уособлює найрізноманітнішу культуру Східної Європи. Поступово Берлін перетворюється на центральну столицю Європи. Це місце, де поєднується Схід і Захід».

EASTBLOK швидко зробив собі ім'я (quickly made a name for itself) перевипускаючи «пристрастну, дику і високоякісну» музику Східної Європи. Сьогодні ми пропонуємо Вам невеличку екскурсію трьома відомими альбомами східноєвропейських виконавців, – «Ленінград», «Гайдамаки» і «Ляпис Трубєцький», – які були перевипущені саме на EASTBLOK MUSIC. Ці зурти обрані не випадково; вони презентують три країни – Росію, Україну і Білорусь. Так само, як троє людей з цих країн діляться своїми враженнями, думками і спогадами. Приємної Вам подорожі музичними коридорами!

ЛЕНИНГРАД – ХЛЕБ (2005)

Услышав где-нибудь о том, что музыкальные проекты Сергея Владимировича – это панк-рок, не будьте так уж доверчивы, проверьте это. А тем, кто понимает в натальной живописи, можно порекомендовать в качестве рабочей версии оставить, например, то, что разница между вышеуказанными проектами и панк-роком примерно такая же, как между полезной при опознании тела наколкой «Вася» и татуировкой Якудза.

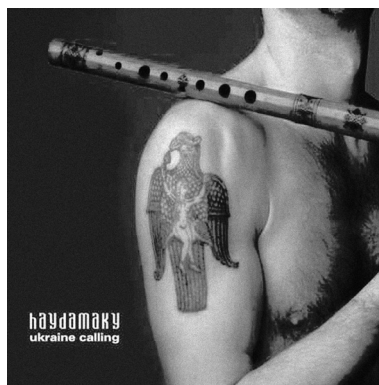
Музыки тут особо нет. Есть куплеты, «кричалки», из обоймы тех, что привязываются утром в транспорте и тащатся через весь день. (Так, бывает, наступишь всё тем же утром, ломясь на всё тот же транспорт во что-нибудь, а потом до вечера преследует посторонний запах.)

«Хлеб» – это, возможно, потому ещё, что оно кормит. И существует, существует «хлебная» аудитория, незачем вставать в третью позицию

и заявлять, что «этого тут не лежало». В конце концов, потенциальные слушатели «Хлеба» – это не обязательно только те, кто отливает под грибочком на детской площадке, тревожно раздумывает о том, что погоды стали злее, а грибочков не так чтоб в каждом дворе... Есть дальнобойщики, есть пьяненькие любители караоке, да мало ли.. Город-герой Нюрнберг, говорят, нимало фштырило, неважно, что по причинам, не относящихся к музыке вообще и данному продукту в частности... Так, может то, что есть в авторе этих музык... ммм... необычного, и что он вложил (чуть не написала «положил») в свой «Хлеб», как-то и отзовется? Или (что, на мой взгляд, бесценно) подтолкнёт к тому, чтобы срочно заесть чем-нибудь, и найдётся что-то «хорошо забытое»...

А если после прослушивания вы аккуратно вычеркнете другой Город-Герой из списка городов, в который мечтаете попасть в первую очередь, то, возможно, вы просто излишне впечатлительны.

Наталія Кіслова («Путь Домой», спеціально для «Просто Неба») (Санкт-Петербург)

HAIDAMAKY – UKRAINE CALLING (2006)

Звуки збірки відносять нас у тепер, здавалося б, далекий 2006, до часів першого релізу, купи концертів, танців і сонця. Коли майдан вже не майорів жовтогарячим, втім серця людей ще були повні надії, а центральні вулиці міста наповнювала нова передвиборча пропаганда. Отоді, концерти були і на Контрактовій і на Хрещатику і де там ще вам заманеться, а такий легендарний гурт, як Гайдамаки не треба було вишукувати по зарубіжних фестивалях. Звуки божественної тропіти не вгавали. Було сонячно і духмяно, певне була весна. В спогадах виринають мелодії, моменти, деталі. Все це збирається в загальну феєрію і так воно собі думається – було інакше.

Тепер, в 2011, фестивалі для мене стали все рідшими, а такі обридлі тоді концерти – просто неймовірно забаванкою, яку не можливо втілити в життя.

Слухаю далі – а тут мені згадуються Шешори, той саме фестиваль, що відбувався в одно-

йменному селищі в Українських Карпатах. Десь там летить кудись стурбована Карпа, хтось грає на гітарі «Файне місто», біжиш за фотокарткою до Андруховича, хоча зовсім не хочеш обридати абоощо, тому все ж обираєш момент відмінний від його тотального релексу з друзями. А десь біля глиняних глечиків блукає Сашко Лірник. Феєрія хороводів, ігрища, танці, вінки, микулинецьке, водоспади, арт, на сцені – «Правдиві воїни світла» і, звичайно, музика, що з перших звуків етнічних мотивів не дозволяє тобі стояти на місці і лишатись осторонь. Що тут іще скажеш – переслуховувати та насолоджуватись! (Спогади!

Лена (Київ)

LYAPIS TRUBETSKOY – AGITPOP (2010)

Михалок и Со продолжает обличать, взывать, да и просто радовать своей музыкой. Новый альбом Ляписов стал не просто очередным событием в современной музыке, но и непосредственной причиной запрета белорусскими властями ряда их концертов. К счастью, я успела побывать на их концерте перед презентацией «Веселых Картинок» и могу сказать, что отмена этих концертов меня совсем не удивляет. Все, кто может хоть каким-то образом задеть святейшее Беларуси – власть, милиция и БРСМ – должны «быць пакараны».

В «Веселых Картинках», как и в последних «анархо-туристских» альбомах, присутствуют яркие образы, глубокие мысли и смелые идеи. Идеальное и материальное, то, что окружает нас, эмоции и идеи сплелись в четкие выражения, слова и околопанковские ритмы. Религия, социальные штампы, антиглобализм... Ляписы стараются быть не просто музыкантами, а трансформаторами идеи, выразителями альтернативной мысли, чего в современном музыкальном мире не хватает.

Очень порадовали каверы на Гр.Об. и Комитет Охраны Тепла, коллективы еще советского поколения, слушаемые и актуальные сейчас.

Что ж... пусть широкие мысли Михалка развиваются и трансформируются в новые замечательные композиции.

Света (Брест)

К І Н О Р Е Ц Е Н З І Ї

«СЕРБСЬКИЙ ФІЛЬМ»: ПОРНО ЯК СТРАТЕГІЯ НАЦІОНАЛЬНОГО ПОРЯТКУ *

Перед тим, як почати розмову про «Сербський фільм», потрібно вирішити кілька принципових питань для самого себе. Писати про цей, як і будь-який інший, фільм, – значить поширювати інформацію далі.

У випадку цього шедевр до кінця не впевнений, як читати. Але точно було би варто задіяти якомога жорсткіших вікових та інтелектуальних обмежень. Йдеться про те, що сприйняття «Сербського фільму» залежить не так від віку глядача і його психологічної витримки, як від його культурологічного досвіду інтерпретацій надскладних візуальних систем.

«Сербський фільм» С. Спасоєвича розповідає історію культового порноактора Мілоша (С. Тодорович), про чоловічу силу якого ходять легенди. Нині у нього щасливе родинне життя, щоправда захмарене безробіттям і алкогольним дурманом, яким він намагається затьмарити власне сексуальне всесилля. Йому пропонують знятися в арт-хаусному порнофільмі, побудованому на цілковитій таємності. Мілош не знатиме сюжету наперед, лиш отримуватиме вказівки режисера через вмонтований навушник. У процесі зйомок Мілош розуміє, що в'язався у жорстоку гру, де все насправді – некрофілія, інцест, садизм, вбивство. І всього лиш один вечір перетворюється на неймовірну, найжорстокішу у новітньому кіно, перверсійну одісею (дивовижна тяглість часу, відображена у 20 хвилинах хронометражу фільму) пошуків власної родини, свого минулого і безпросвітнього теперішнього.

Після закінчення перегляду, приходу до тьми від побаченого, можна до істерики і хрипоті говорити про занепад моралі сучасного світу, аморальність кіношників, негативний вплив порнографії на безликі маси суспільства. Але краще розібратись, ЯК і ЧОМУ зроблений «Сербський фільм» таким, як він є – жорсткою сумішшю трилеру, жавів, порно та неймовірного відчуття духу часу.

Перші сцени стрічки програмує подальше сприйняття художньої дійсності і дають ключ до прочитання всього фільму. «Сербський фільм» починається словами «Baby, I'm gonna fuck you», сказаними Мілошем у порно, яке дивиться його власний маленький син. Як своєрідний епіграф, ця фраза, «зараз ми вас зробимо», задає настрій цілому фільму. Коли розгу-

блений хлопчик просить батьків пояснити, що це він щойно бачив, вони пояснюють: «Це типу мультфільмів для дорослих», даючи зрозуміти глядачам, що не треба надто близько сприймати те, що буде показано далі.

Іншими словами, творці фільму акцентують на гротесковій природі порнографії, нереальності порнозвіту, де всі актори виглядають надмірно сексуальними, їхні тіла струменіють сексуальністю, їхні статеві органи більші, ніж у простих смертних аматорів, море сімені і виділень з різноманітних органів буквально заливають порнофільми, як кров у голлівудських треш-жахах. Таким чином, порно програмує повсякденну дійсність, винахідливо показуючи глядачам всездозволеність сексуальної фантазії та певні стандарти нинішньої сексуальності (це дуже виразно простежується у фільмах – від епохальної «Глибокої горлянки» 70-х до вже звичних «Глибоких горлянок» сьогодення). При цьому порно – це світ вигадки, що дає вихід загально-соціальним проблемам, спрямовує і вивільняє основний інстинкт і змушує людство «привидлятися» і прислухатися до себе. Порносклада «Сербського фільму» – це якраз та нарративна форма, що гарантовано звабить величезну аудиторію глядачів.

Гротескова порноестетика перекидається в «Сербському фільмі» і на елементи жаху та трилеру. Як викрикує в одній із найжахливіших і найважливіших сцен схиблений порнорежисер, «Newborn porn!». Це «новонароджене порно» сербських кінематографістів досліджує і демонструє перверзії та вивихи сучасного суспільства. І головне – виходить на глибший рівень, візуалізуючи у Мілоші, супер-герої порно, власне загальнолюдську жорстокість і звірине насилля.

В епоху повсюдної інтерактивності порно все одно залишається найбільш інтерактивним видом мистецтва, буквально закликаючи, залучаючи свого глядача до активної взаємодії з тим, що відбувається на екрані. «Сербський фільм» так само максимально впливає на свого глядача, почергово подразнюючи різні точки психіки аудиторії, у кліповій манері перемирюючи настрої і складові екранної історії та істерії. Не залишаючи нікого байдужим.

Крім того, творці «Сербського фільму» намагаються створити узагальнюючу метафору сучасного життя в Сербії, розсипаючи фільмом різноманітні натяки типу «Ця вся країна, як величезний дитячий садок» (саме у дитячому притулку відбувається більшість зйомок); у мерзенній сцені про «новонароджене порно» за всім жахом проступає символіка кошмару, який чекає на кожне наступне покоління, що з'являється на цей психічно хворий світ; сплячужену і погвалтовану родину з іронічною посмішкою називають «справжньою щасливою сербською родиною».

Думаю, що це чи не найвлучніша стратегія змін: якщо у твоєї країні ніхто нічого не робить, то чому не почати з такого фільму. І змусити весь світ говорити про себе. Без жодних кінематографічних і моральних законів, стереотипних штампів почати все нуля, наче нічого не було раніше. Сербським кінематографістам вдалося неймовірна штука – зняти максимально сучасний і актуальний фільм, використавши кліпову естетику, гламурну «відбіленість» кадру і псевдодокументалістику (таку популярну нині), увівши відеокамеру в простір художньої реальності, що спричинило неймовірний ефект ошуднення й автокоментаря до подій на екрані. І, звісно, головна складова – гротескова та «інстинктивна» візуальна мова порно-жаху, яка доступна і зрозуміла всім людям у всьому світу.

Не помилюсь, якщо скажу, що лиш малий відсоток тих, хто спробує подивитися цей фільм, додивиться його до кінця. Ще менше глядачів спробують зрозуміти всі багаточлени художньої системи «Сербського фільму». А решта, сотні підлітків, як писав один Інтернет-мораліст, підпільно скачують «Сербський фільм», і він буде зберігатися у них у папці «Жесть».

Олександр Михед

ЩАСТЯ МОЄ (РЕЖ. СЕРГІЙ ЛОЗНИЦЯ, 2010)

Про «русского человека» можна багато розповісти, але хто з ним не стикався, може й не повірити у ці балачки. Проте цієї зустрічі я б нікому не побажав. Краще примоститись собі удума і переглянути цей фільм, тоді все стане зрозуміло. Зловживання службовим становищем, вбивці, неповнолітні повії, підстаркуваті психи, військові з білою гарячкою, грубіяни, майстри наживи та мародерства, навіть дебільний російський шансон в машині не менш дебільного лисого далекобійника, і ще багато іншого. Наша реальність, без вигадок. Так є і в Росії, і в Україні, на жаль... Можливо, не усюди і не завжди, але так є. Хто не погодиться, той або дурень, або...

Доки ми будемо пострадянським суспільством? Адже СРСР уже не існує. Так, людожер здох, але його лайно ще залишилось неприбраним. Це якраз гарно відображено у фільмі, оскільки там присутні сцени не тільки з теперішнього життя, а й з власне, з часів влади Рад.

Скільки часу потрібно, щоб постаріти? Парадокс, але дехто мусить прожити дуже багато років, щоб з молодого здорового чоловіка перетворитися на змученого, покаліченого життям старця; а декому це вдається за один день. Правда, не самотужки, а з допомогою «добрих людей». Саме так постарів головний герой фільму. Мабуть, швидше не фізично, а морально.

Що потрібно зробити людині, щоб вона могла убити п'ятьох одразу? Їй треба стати самотнім, психопатом, втратити пам'ять, мову. Втратити себе. Саме це трапилось з головним героєм цієї стрічки. Ну не був він черствим, жорстокосердим, згубила хлопця його наївність. Як відомо, занадто довірливі люди не виживають. Хоча нашому герою вдалося добряче грюкнути дверима перед смертю. Мабуть, це вона зафіксована на початку фільму.

Отож, вперед за порцією натуралізму! Хто ще не дивився, негайно виправляйте свою помилку.

Роман Папка 33

* Друкується з дозволу автора

Джерело: <http://zaxid.net/article/79810/>

ОГЛЯД БЛОГОСФЕРИ

сітпейшен
rlomkkko
8.04.2011

колись в дещві був такий епізод - на пасічні біля переходу на зупинці йшов мужик з мітлю між ніг - як діти на кониках. і яка жінка шла то він їй каже сідай мол підвезу. вона стала морозитись то він дістав ножа і переконав її. тоді обійшли вони удвох так на мітлі кругом переходу, він опята дістав ножа і каже а тепер за проїзд плати. ніпомню шо било дальше, но момент той в паміті засів.

Люди з обмеженими
можливостями
expialidociouz
4.01.2011

holy_mozart про «Донбас Арена»:
«На арене передусмотрено 102 места для людей с ограниченными возможностями»
Є у мові таке чудернацьке словосполучення - «люди з обмеженими можливостями». Можна подумати, що в тих, кого цим словом не позначають, можливості необмежені. Для вас невітні новини - основи телепортації ще людям незнайомі. Чому ж тоді пологі входи в будівлю іменують «для людей з обмеженими можливостями», а традиційні сходи не називають ніяк?

Пропоную перейменування:

«З'їзд для людей з обмеженими можливостями» - пандус.

«Ліфт для людей з обмеженими можливостями» - «ліфт»

«Туалет для людей з обмеженими можливостями» - «просторий туалет».

Чинний спосіб маркувати речі «для людей з обмеженими можливостями» - нонсенс. Можна погодитись, що візок для неходячих призначений саме для них. Проте відсутність візків не заважає атлетам-спринтерам пересуватися пологіми входами, їздити в ліфтах і користуватися просторими туалетами. Ще б машину назвали «транспортним засобом для людей з обмеженим ходінням».

strongowski
12.03.2011

Назва ідеального українського роману:
«Вирвані сторінки з таємниці музею покинутих записок українського чорного ворона у Ворошиловграді»

* наштовхнув Лесь Белей.

velimyr
26.03.2011

Львів о 5-й ранку наче жінка в твоєму ліжку - сонна і красива. Хочеться обіймати, притискати до себе і цілувати в білосніжні таксівки. Хочеться радіти з того що Львів поруч з тобою.

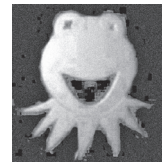
Конфліктологія
barcaroly
21.03.2011

Мене не хвилює конфлікт поета і суспільства, мене цікавить конфлікт книжки і книгарні

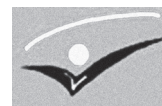
Геополітичне
did_myron
21.03.2011

Після цунамі в Японії і бомбардіровки Лівії, у нас в генделіку несподівано підняли ціну за 50 грам на одну гривню. Поетому ми вчора з сабутильниками підписали резолюцію, в якому рішуче засудили будь-які дії, що направлені на порушення демократичних прав та цінностей мирного населення, його право на відпочинок в заведеннях общепіта, а також призвали міжнародне со-общество разібраться почіму росте напруга на Близнім Востоке і в нашому генделіку. Віновних прошу наказать.

ЄС - 1840
germit
21.02.2011

Впродовж трьох днів СБУ намагалась вилучити з офісу БЮТ твіттер Грааля, надійно схований у червоному футлярі 5-тидюймової дискети в формі серця, але загони націонал-фідошників, озброєних нагостреними логарифмічними лінійками, відчайдушно тримали оборону. «Україна буде в ЄС!», - кричали вони з бійниць партійної фортеці. - «В ЄС-1840!»

orestt
16.02.2011

Близько 5-ти тисяч зірок може бачити людина на небі неозброєним оком, каже наука. Свиня не бачить ні одної. Бодивиться на небо лиш раз, і то - коли ріжуть. А ріжуть її в день переважно. Зірок свиня не бачить ніколи. І в цьому велика (не)справедливість. Цікаво, хтось з диких (вільних) свиней бачив Чумацький Шлях?..

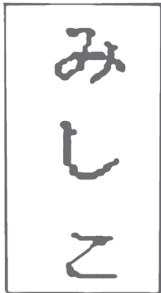
ОГЛЯД БЛОГОСФЕРИ

perkalaba_real

21.03.2011

всі гуцулські трембіти зсередини мають сталий аромат перегару

International Error Day

misjko

8.04.2011

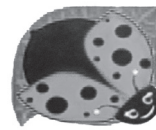
За тими всіма проблемами з ЖЖ я й забув відсвяткувати четвертого квітня (тобто 4.04) Всесвітній день помилки (Error 404). Можна вважати, що я просто помилився...

comrade_molotov

30.03.2011

КГБіст товарищ гундяєв. ісповнюючий обов'язності патріарха руской православної церкви: годинник - 30 000 євро, машина 250 000 євро. голова УГКЦ. святослав шевчук. годинник - 90 євро, машина 4 000 євро. молотов. годинник - відсутній, машина - відсутня. при таких розкладах боюсь щоб мене не відлучили від церкви, оскільки не володію церковними артефактами.

bedryk_is_dead

12.03.2011

здається, єдині вади, яких ми не пробачаємо / не здатні пробачити / не хочемо пробачити, - наші власні. мабуть, тому психологи й радять нам шукати собі не "таких, як ми", а таких, які нас доповнюють.

asdflok

7.04.2011

різниця між нашими гостями і гостями в Британії: англійці не прощаються і йдуть, а наші прощаються і не йдуть)

Як бандерівці дитину заспокоїли

slavkostimac

11.03.2011

Нещодавно вкотре пересвідчився, що найцікавіші сюжети не треба придумувати. На 50-тому маршруті у Львові в салоні автобусів розклеїли календарі із портретами лідерів ОУН та УПА. Є Бандера, Коновалець, Стецько, Шухевич, Ребет і ще багато всіх - виглядає як сторінка зі старого випускного альбому. Отож їду я одного чудового весняного дня, зі стріх вода капле, і на одній із зупинок заходять до маршрутки бабуся, мама і мале дитя - дівчинка років півтора. І дитина плаче, заливається... Нічого не допомагає, ні мамине: «Может тебе водички, доченька?», ні бабусине: «Не плачь, сейчас домой приедем...». Бабуся з внукою сідає на перше передне крісло, навпроти календар з оунівцями, і спорадично шукає спосіб малу заспокоїти. «Смотри, деточка, какие дяди!...», - вказує вона обличчя з календаря. «Смотри какие у дяди усы, какие очки...» І сталося таке, що дитина відразу затихла і всю дорогу додому розглядала портрети бандерівців.

zзуlfya

10.04.2011

справжня екологія - утриматись від спокуси самовідтворення.

Що залишиться після нас?

stelmashow

10.04.2011

Живий журнал та кілька акаунтів у соцмережах?

Обід просто небом
7.04.2011р.
Коло Порохової вежі
Все по четвергам
Вивозять обіди
Львівськими бідушками

Які втрачимо
Свій простий
І вище над собою
Важко ж

Спасибі «Стільності взаємодопомоги» «Оселя»

Як всі потрудилися
І мені у Львові
Триденків нагородила

Зупа були своєчасно

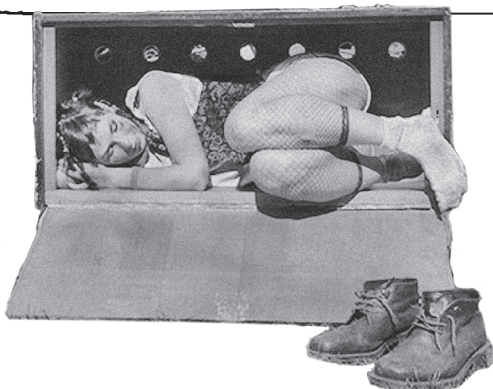
Тарно ці дізнали
Кому було менше
Додатки за всім

От як кожен четвер
У одній годі

Обідають бідушки
Які без хати нині

Гали Васильчук
Об'єднання ветеранів
Микола Максимішин
Літописець

Україна, 79022, м.Львів,
вул.Городоцька,241 «а», кв.15
Максимишин Микола Антонович
тел.62-74-07

Як Ви можете допомогти бездомній людині?

Просто відірвіть цей купон і віддайте людині, яка потребує інформації.

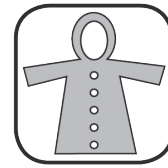

ДЕ ПОЇСТИ?

День	Час	Адреса	Організація
Понеділок	13:00	вул. Б.Хмельницького, 189а	Згромадження «Мілес Єзу»
Вівторок	12:00	пр-т Червоної Калини, 127а	Християнсько-Євангельська Церква «Божий мир»
	13:00	вул. Б.Хмельницького, 189а	Згромадження «Мілес Єзу»
Середа	12:00	вул. Мельника, 8	Церква «Християнська надія»
	13:00	вул. Б.Хмельницького, 189а	Згромадження «Мілес Єзу»
	13:00	кінотеатр «Сокіл» (вул. В.Великого, 14а)	«Посол +»
	14:00	біля палацу ім. Г.Хоткевича	Церква «Осанна»
Четвер	12:00	вул. Миколайчука, 8	Церква «Християнська надія»
	12:00	пр-т Червоної Калини, 127а	Християнсько-Євангельська Церква «Божий мир»
	13:00	вул. Б.Хмельницького, 189а	Згромадження «Мілес Єзу»
	14:00	Сквер біля Порохової вежі	ЛМГО «Спільнота взаємодопомоги «Оселя»
	18:30 - 19:00	Піший патруль: Порохова вежа - ц-ва Преображення - ц-ва св. Андрія - вул. Банківська - ц-ва Ольги і Єлизавети	Спільнота Святого Егідія
П'ятниця	13:00	вул. Б.Хмельницького, 189а	Згромадження «Мілес Єзу»
	14:00	Рясне-1 сквер біля супермаркету «ВАМ»	Церква «Християнська надія»
	15:00	сквер біля Порохової вежі	Пресвітеріанська Церква
Субота	13:00	вул. Б.Хмельницького, 189а	Згромадження «Мілес Єзу»
	14:00	біля палацу ім. Г.Хоткевича	Церква «Осанна»
	13:30 - 14:00	Піший патруль: Порохова вежа - ц-ва Преображення - ц-ва св. Андрія - вул. Банківська	Спільнота Святого Егідія
Неділя	13:00	вул. Б.Хмельницького, 189а	Згромадження «Мілес Єзу»
	15:00	Сквер біля цирку	Ініціативна група «Їжа замість зброї»

Де отримати теплий одяг:

вул. Кирилівська, 3 а,
Львівський міський соціальний центр, 16.00 - 18.00
Тел.: 8 (032) 233-10-49 (гаряча лінія)

Львів – Винники, вул. Винниченка, 3
(бічна Миколайчука, «Галактика»)
Понеділок – П'ятниця, 10:00–13:00,
«Осередок Кофоеда» («Оселя»)

Де помитися, підстригтися і випрати речі:

Львів – Винники, вул. Винниченка, 3
(бічна Миколайчука, «Галактика»)
Понеділок – П'ятниця 9:00 - 14:00
«Осередок Кофоеда» («Оселя»)

Де переночувати:

вул. Кирилівська, 3 а,
Львівський міський соціальний центр, 18.00 - 20.00
Тел.: 8 (032) 233-10-49 (гаряча лінія)

Де отримати реєстрацію та відновити паспорт:

вул. Кирилівська, 3 а,
Львівський міський соціальний центр
(юридичні консультації, відновлення втрачених документів,
постановка на облік, реєстрація за переважним
місцезнаходженням).
Тел.: 8 (032) 233-14-79, 233-10-49.

Де можна поступово відновити своє життя?

м. Львів-Винники, вул. І. Франка, 69.
Спільнота взаємодопомоги «Оселя»
(життя в спільноті, праця для свого утримання,
навчання та допомога іншим)

МАЙБУТНЄ В ТВОЇХ РУКАХ

Щодня, по всьому світу, 110 вуличних газет допомагають бездомним людям подолати бідність. Завдяки мільйонам читачів, 200 000 розповсюджувачів в 40 країнах можуть заробити на проживання та змінити своє життя.

Дізнайся більше та приєднуйся
www.street-papers.org/2010

International
 Network of
 Street
 Papers

#13 ІДЕЯ?

придбавши цей журнал,
ви допоможете бездомним

І Д Е Я ?

НЕБА

половину отримусь
вуличний розповсюджувач

придбавши цей журнал,
ви допоможете бездомним

Фото Ростислава Шпука